

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/284/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1514218403
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 10. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Frimmelová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:1514218403.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Michaely Frimmelovej a členov senátu JUDr. Valérie Kleinovej a Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej v právnej veci žalobkyne: T.. U.Á. T., B.. XX.XX.XXXX, X. U. XXX, zast. Advokátskou kanceláriou VASIL, ŠIMONOVIC & partners, s.r.o., so sídlom Kuzmányho 29, Košice, proti žalovanému: News and Media Holding a.s., IČO: 47 256 281, so sídlom Einsteinova 25, Bratislava, zast. 1/ SCHWARZ advokáti, s.r.o., so sídlom Podbrezovská 40, Bratislava, 2/ Šklubla & Partneri s.r.o., so sídlom Digital Park II, Einsteinova 25, Bratislava (zástupca na doručovanie písomnosti a na doručovanie do elektronickej schránky), o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy 80.000 eur, na odvolanie žalobkyne a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V zo dňa 20. apríla 2016, č.k. 6C 361/2014-280, takto

rozhodol:

Odvolačný súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých vyhovujúcich častiach, ktorými bola žalovanému uložená povinnosť ospravedlniť sa žalobkyňi a nahradiť jej nemajetkovú ujmu vo výške 15.000 eur, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku, a v napadnutej časti výroku o trovách konania, ktorou bola žalovanému uložená povinnosť nahradiť žalobkyňi na účet jej právneho zástupcu titulom súdneho poplatku trovy konania vo výške 516 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku, p o t v r d z u j e.

V napadnutej časti výroku o trovách konania, ktorou bola žalovanému uložená povinnosť nahradiť žalobkyňi na účet jej právneho zástupcu trovy právneho zastúpenia vo výške 6.674,44 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku, rozsudok súdu prvej inštancie z r u š u j e a vec mu v tejto časti v r a c i a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Vo zvyšných častiach, a to v častiach výroku o trovách konania, ktorými bola žalovanému uložená povinnosť nahradiť žalobkyňi na účet jej právneho zástupcu cestovné náklady vo výške 693,98 eur a náklady vynaložené za elektronické podanie vo výške 9 eur, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku; a v časti, ktorou bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť štátu trovy konania vo výške 44,60 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku; a tiež v zamietajúcej časti, zostáva rozsudok súdu prvej inštancie nedotknutý.

Žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Prvým výrokom napadnutého rozsudku uložil súd prvej inštancie žalovanému povinnosť písomne sa ospravedlniť žalobkyňi v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku v znení: „Vážená pani T.. U. T., týmto sa Vám úprimne ospravedľujeme za šírenie nepravdivých informácií o Vašej osobe, o Vašich vyučovacích schopnostiach a skúsenostiach týkajúcich sa Vášho pôsobenia na Z. Š. P. U. a za šírenie nepravdivých údajov o Vašom prístupe k žiakom jednej triedy prvého stupňa Základnej školy v U.Á..

Zverejnené informácie sa nezakladajú na pravde, za čo sa Vám týmto ospravedľujeme. News and Media Holding a.s., so sídlom Einsteinova 25, 851 01 Bratislava, IČO: 47 256 281, vydavateľ denníka L. Y. J. a prevádzkovateľ webstránky A..L..sk., ktoré je povinný zaslať doporučené poštou na adresu bydliska žalobkyne a na svoje náklady uverejniť v najbližšom vydaní periodika L. Y. J. a uverejniť ho aj na svojej webovej stránke A..L..sk, na rovnocennom mieste a rovnakým písmom, akým bol dňa 22.03.2014 uverejnený článok s názvom „B. O. L. T. L. L. D. U. O. C. U.?“. Druhým výrokom napadnutého rozsudku uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 15.000 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Tretím výrokom rozhodol o trovách konania tak, že žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobkyni na účet jej právneho zástupcu trovy konania z titulu súdneho poplatku vo výške 516 eur, z titulu cestovných nákladov žalobkyne vo výške 693,98 eur, za elektronické podania vo výške 9 eur a z titulu trov právneho zastúpenia vo výške 6.674,44 eur, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Štvrtým výrokom rozhodol o trovách štátu tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť na účet súdu do troch dní od právoplatnosti rozsudku trovy štátu vo výške 44,60 eur. Posledným, piatym výrokom žalobu vo zvyšnej časti (o náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 65.000 eur) zamietol.

2. V odôvodnení svojho rozsudku uviedol, že žalobkyňa sa žalobou voči žalovanému domáhala ochrany osobnosti, náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 80.000 eur a náhrady trov konania z dôvodu, že žalovaný neoprávnene zasiahol do jej občianskej cti, ľudskej dôstojnosti a do jej súkromia. V žalobe uviedla, že je bývalou učiteľkou Základnej školy U., v ktorej bola zamestnaná v období od 01.08.1994 do 31.10.2013. K skončeniu jej pracovného pomeru došlo výpoveďou zo strany zamestnávateľa, Základnej školy U.. Toto skončenie pracovného pomeru napadla žalobou, ktorej Okresný súd Spišská Nová Ves v konaní vedenom pod sp. zn. 7CPr 2/2013 vyhovel a rozhodol, že jej daná výpoveď je neplatná. Predmetné rozhodnutie nadobudlo v priebehu konania právoplatnosť. Poukázala na to, že v súvislosti s jej pôsobením na vyššie uvedenej základnej škole žalovaný ako vydavateľ periodickej tlače publikoval dňa 22.03.2014 v denníku L. Y. J. na str. 8 článok redaktorky U. P. s názvom „B. O. L. T. L. L. D. W. U. O. C. U.?“, ktorý bol publikovaný aj prostredníctvom webového sídla žalovaného na adrese: V.:/.L.U.-J.-O.-L.-T.-L.-L.-D.-U.-O.-U.V.. V predmetnom článku boli uvedené informácie o tom, že učiteľka Z. Š. U., Š. U. T., ktorá učila na škole približne 19 rokov, mala priväzovať o stoličky svojich žiakov, a tak si vynucovať disciplínu a poriadok. Potom sa dala hladiť a masírovať. Ďalej v ňom bolo uvedené, že menovaná učiteľka mala žiakom, ktorí boli v tom čase tretiaci, kázať mlčať. Deti ju mali napríklad masírovať alebo jej chytať prsia. Túto informáciu mali podľa článku potvrdiť viacerí rodičia. V článku bolo uverejnené tiež nasledovné vyjadrenie riaditeľky školy W. U.: „Keby to neboli deti potvrdili, tak by som sama neverila, že je také niečo možné.“ Predmetný článok obsahuje aj fotku s označením, že sa má jednať o učiteľku U. T.. Žalobkyňa zdôraznila, že tento článok dostatočne určito označuje jej osobu. Uviedla, že z označenia „Š. U. T.“, a tiež z fotky uverejnenej v rámci článku, aj keď je na nej zakrytá časť jej tváre, je zrejme, že ide o jej osobu, pretože na Základnej škole U. nepôsobí žiadna iná U., teda je jednoznačné, že uvedený článok sa týka jej osoby. Uviedla, že jednoznačná identifikácia jej osoby je zrejma aj z reakcií jej bližšieho, či širšieho okolia, nakoľko v súvislosti s uvedeným článkom bola oslovená viacerými osobami z obce U. a z mesta W.. Jej jednoznačná identifikácia vyplýva aj z komentárov v diskusii k článku uverejnenému na webovom portáli denníka L. Y. J., konkrétne z komentárov používateľov: W. L., I. K. T., Ľ. I. S.. Ďalej zdôraznila, že v článku sú uvedené viaceré nepravdivé tvrdenia o jej osobe, a to najmä tvrdenia, že:

- učiteľka Základnej školy U. - U. T. mala priväzovať o stoličky svojich žiakov a tým si vynucovať disciplínu a poriadok,
- dala sa hladiť a masírovať,
- žiakom, ktorí boli vtedy tretiaci mala kázať mlčať,
- deti ju mali napríklad masírovať alebo jej chytať prsia,
- vyššie uvádzané obvinenia na učiteľku mali potvrdiť viacerí rodičia i deti.

Uviedla, že všetky tieto nepravdivé a difamujúce tvrdenia závažným spôsobom zasiahli do jej práva na ochranu občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, pričom ich zverejnením bola znížená jej vážnosť v spoločnosti, poškodené jej dobré meno, súkromie, a spôsobená značná psychická ujma. Poškodenie jej osoby vyplýva zo samotných komentárov k predmetnému článku, resp. k iným reportážam, ktoré preberali informácie z tohto článku. Závažnosť zásahu do jej práva na ochranu osobnosti podľa jej názoru spočíva v tom, že už v minulosti v priebehu roka 2012 boli v obci U. a v priľahlých okolitých obciach, a tiež v meste W., o nej matkou jedného z jej žiakov, pani T. K., šírené rôzne nepravdivé informácie, v ktorých ju obviňovala z toho, že sa mala nevhodne správať k žiakom svojej triedy v Základnej škole U., že sa nechávala obchytkávať svojimi žiakmi (na pleciach, rukách, bokoch, bruchu, prsiach a tam dole), že mala žiakov priväzovať ku stoličkám gumou, mala ich kopat' do nôh, vyhadzovať im tašky z okna a hádzať po nich ceruzky. Ochrany svojich osobnostných práv, do ktorých bolo v roku 2012

zasiahnuté sa domáhala žalobou podanou na Okresný súd Spišská Nová Ves, a to v konaní vedenom pod sp. zn. 4C 106/2012, v ktorom bolo rozsudkom jej žalobe vyhovené a T. K. bola uložená povinnosť ospravedlniť sa jej, zdržať sa ďalšieho konania a zaplatiť jej nemajetkovú ujmu v peniazoch spolu s trovami konania. Dané rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť v priebehu tohto konania. Uviedla, že väčšina adresátov považuje takto publikovanú informáciu za relevantnejšiu ako tvrdenia šírené jednou prípadne viacerými osobami bez akýchkoľvek dôkazov. Keďže v napadnutom článku bolo uverejnené aj vyjadrenie riaditeľky Základnej školy U., ktorá vzhľadom na jej pozíciu štatutárneho orgánu školy požíva vyššiu vážnosť, vyjadrila názor, že potom sú aj jej vyjadrenia vnímané verejnosťou citlivejšie a je im prikladaná väčšia relevancia. Uviedla, že vzhľadom na celoslovenský okruh adresátov týchto nepravdivých informácií je jej šanca zamestnať sa v školstve ako učiteľka prvého stupňa základnej školy takmer nulová, a keďže býva v obci (U.), kde každý každého pozná, publikované klamstvá jej spôsobujú v každodennom živote problémy, pretože je vystavovaná krivým pohľadom a stráneniu sa, čiže žalovaný ju uverejnením predmetných difamujúcich informácií doživotne poškodil v jej súkromnom i pracovnom živote, zdravotne, finančne i existenčne, a zásadným spôsobom ublížil a zasiahol aj jej najbližšiu rodinu (matka bola vystavená atakom okolia zle vplývajúcim na jej zdravotný stav a v priebehu konania zomrela, a otec sa ťažko vyrovnával s tým, čo sa rozprávalo o jeho jedinej dcére). Okrem ospravedlnenia sa domáhala aj priznania nemajetkovej ujmy vo výške 80.000 eur, ktorú považovala vzhľadom na príkoria, ktoré jej boli spôsobené vo všetkých oblastiach života, za primeranú. Žalovaný so žalobou nesúhlasil, žiadal ju zamietnuť a žalobkyňu zaviazat' k povinnosti nahradiť mu trovy konania. Uviedol, že zverejnením článku realizoval iba právo na slobodu prejavu v súlade s čl. 26 Ústavy SR, a ak by aj zverejnením dotknutého článku došlo k zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobkyne (k čomu však podľa jeho názoru nedošlo), tak takýto zásah by nebol považovaný za neoprávnený, pretože podľa konštantnej súdnej praxe ani existencia zásahu do osobnostných práv nemusí nevyhnutne viesť k záveru o neoprávnenosti takého zásahu, ak zásah bol dôsledkom uplatňovania iného základného práva, v danom prípade práva na slobodu prejavu, a ak vzhľadom na okolnosti posudzovanej veci zásah nepresiahol hranice primeranosti (proporcionality). Zdôraznil, že sloboda prejavu platí nielen pre „informácie“ alebo „myšlienky“ prijímané priaznivo, či považované za neškodné a nedôležité, ale tiež pre tie, ktoré sú nepríjemné, šokujú, či znepokojujú, pretože tak to chcú pluralita, tolerancia a duch otvorenosti, bez ktorých neexistuje demokratická spoločnosť. Tieto princípy nadobúdajú osobitnú dôležitosť, pokiaľ ide o tlač. Tlač síce nesmie prekračovať vymedzené hranice z dôvodu ochrany dobrej povesti iných, predsa však na nej spočíva úloha šíriť informácie a myšlienky, ktoré sa týkajú politických záležitostí, ako aj tém z ostatných oblastí verejného záujmu. Uviedol, že pri posudzovaní vzťahu práva na ochranu osobnosti fyzickej osoby a práva na informácie je nutné rešpektovať určité špecifiká bežnej periodickej tlače, určenej na informovanie najširšej verejnosti, ktorá sa v konkrétnych prípadoch musí (predovšetkým s ohľadom na rozsah jednotlivých príspevkov a čitateľský záujem) uchýľovať k istým zjednodušeniam, takže nemožno bez ďalšieho tvrdiť, že každé zjednodušenie (alebo skreslenie) musí nutne viesť k zásahu do osobnostných práv dotknutých osôb. Nemožno preto trvať na úplnej presnosti skutkových tvrdení a klásť tým vo svojich dôsledkoch na novinárov nespĺniteľné nároky. Poukázal na to, že medze prijateľnej kritiky sú vo vzťahu k štátnym zamestnancom konajúcim v rámci výkonu svojich verejných funkcií rovnako ako vo vzťahu k politikom širšie v porovnaní so súkromnými osobami. S tvrdením žalobkyne o tom, že v jej prípade ide iba o bežného občana, ktorý má byť v rámci oprávnenej kritiky čo najviac chránený, nesúhlasil. Pokiaľ ide o fotografiu žalobkyne, ktorú použil v článku, uviedol, že túto zverejnil v súlade s ust. § 12 ods. 3 Obč. zák. (tzv. spravodajská licencia), čiže na jej zverejnenie nepotreboval súhlas žalobkyne. Pokiaľ ide o žalobkyňou namietané výroky, ktoré sú súčasťou titulku článku, poukázal na nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 340/09-93 zo dňa 18.09.2012, podľa ktorého: „Funkciou (účelom) titulku je upútať a zaujať čitateľa, aby si článok prečítal a až na tomto základe si osvojil tlačou ponúkané informácie a urobil si o nich vlastný úsudok. Vychádzajúc z tejto funkcie titulku, možno aj z hľadiska ochrany práva na súkromie dotknutých osôb vo všeobecnosti akceptovať a tolerovať, že sa v titulku objavujú expresívnejšie, provokujúce, či zveličujúce vyjadrovacie prostriedky, a to najmä vtedy, ak ide o médium bulvárneho typu.“ Argumentoval, že autorka článku vychádzala pri jeho príprave z informácií poskytnutých riaditeľkou Základnej školy U. T. W. U., ktoré si zároveň overovala aj u rodičov žiakov navštevujúcich základnú školu v predmetnej obci a u policajnej hovorkyne Y. T.. Viackrát sa pokúšala zastihnúť aj žalobkyňu, čo sa jej však nepodarilo. V tejto súvislosti poukázal na ust. § 4 zák. č. 167/2008 Z.z. o periodickej tlači a agentúrnom spravodajstve a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „tlačový zákon“), podľa ktorého bol povinný zachovávať mlčanlivosť o zdroji informácií získaných na zverejnenie v periodickej tlači alebo v agentúrnom spravodajstve a o obsahu týchto informácií tak, aby sa nedala zistiť totožnosť zdroja, ak o to požiadala fyzická osoba, ktorá informáciu poskytla, a aby sa odhalením obsahu informácií neporušili práva tretích osôb. Uvedené konštatovala tiež

Európska komisia vo svojej správe zo dňa 01.03.1994 (§ 64), keď uviedla, že ochrana zdrojov, z ktorých novinári čerpajú informácie, je zásadným prostriedkom, ktorý umožňuje tlači informovať verejnosť o záležitostiach verejného záujmu. Zverejnenie zdroja informácie nie je konformné s čl. 10 Dohovoru. Okrem toho uviedol, že ESLP zdôraznil, že celkové obmedzenie dôverného charakteru novinárskych zdrojov volá po čo najprísnejšom preskúmaní zo strany súdu. K uplatnenej nemajetkovej ujme uviedol, že peňažná náhrada nemajetkovej ujmy má subsidiárny charakter a prichádza do úvahy len vtedy, keď sa nefinančné zadosťučinenie javí ako nepostačujúce, t.j. v prípadoch vzniku nemajetkovej ujmy značnej intenzity. Žalobkyňa však podľa jeho názoru nepreukázala, že jej v dôsledku uverejnenia článku vznikla ujma značnej intenzity, preto mal za to, že nie sú splnené predpoklady pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch.

3. Vykonaným dokazovaním zistil, že svedkyňa N. T. R. po prečítaní sporného článku, v rámci ktorého bola zverejnená aj fotografia sediacej žalobkyne, upozornila na tento článok samotnú žalobkyňu. Na základe zverejnenia tohto článku v B. L. Y. J. sa v obci rozpútala diskusia, pričom niektorí ľudia s článkom súhlasili a niektorí nesúhlasili. Ľudia z článku pochopili, že sa týka žalobkyne a ich reakcie boli pozitívne aj negatívne. Podľa názoru svedkyne bolo viac tých, čo s článkom súhlasili. Svedkyňa spolu s bývalou učiteľkou T. T. pripravili stanovisko, ktoré adresovali denníkom, ktoré tento článok zverejnili, a tiež televízii T. V stanovisku, ku ktorému sa podpismi pripojilo viac ako sto občanov obce U., uviedli, že sa nestotožňujú s informáciami uvádzanými v článku. Pri získavaní podpisov k stanovisku na podporu žalobkyne sa svedkyňa stretla s ľuďmi, ktorí považovali žalobkyňu za čestnú a stanovisko podpísali, ale tiež s ľuďmi, ktorí verili informáciám z článku a obávali sa o svoje deti a vnúčatá. V obci kandidovala na funkciu starostky, vo voľbách však neuspela. Bolo jej povedané, že práve z dôvodu, že pripravovala vyššie uvedené stanovisko, sa stala nedôveryhodnou osobou. Informácie z predmetného článku prevzali aj obecné noviny. Potvrdila, že sa stretla s takými názormi ľudí, podľa ktorých to, čo je uverejnené v médiách vyvoláva u ľudí dojem, že ide o pravdivé informácie. Žalobkyňu považuje za čestnú a pracovitú osobu, ktorá vedie zodpovedný život, je vždy ochotná pomôcť a má pozitívny vzťah k ľuďom. Potvrdila, že medializácia danej kauzy o žalobkyňu zle vplývala na jej zdravie a tiež na zdravie jej matky. Z výpovede svedkyne T. Q. G., bývalej kolegyne žalobkyne, zistil, že po zverejnení predmetného článku bola nútená zmeniť zamestnanie, pretože na škole, kde učila spolu so žalobkyňou, začala voči žalobkyňu zo strany vedenia šikana. Vypočúvali ju ako svedkyňu a po jej výpovedi vedenie školy zmenilo prístup i voči nej, preto spolu s ďalšou kolegyňou odišli z rovnakého dôvodu pracovať inde, čím dali najavo svoj postoj k tomu, čo sa dialo. Z danej situácie bola sklamaná a do práce chodila so stresom. Predmetný článok označila za nepravdivý a za „hyenizmus“. Ľudia sa jej vypytovali, čo to majú v škole za učiteľku, čiže každému musela vysvetľovať a vyvracať, že ide o nepravdivé informácie. Vysvetľovala to aj žiakom. Celú situáciu vyhodnotila ako hroznú, pričom uviedla, že sa stalo, že na nástenke v škole bola vystrihnutá hlava žalobkyne. Žalobkyňa často plakávala. Ľudia danú situáciu považovali za senzáciu a žalobkyňu neprávom odsudzovali. Žiaci chodili bezdôvodne vyzváňať k domu žalobkyne, ktorej matka celú situáciu znášala tiež veľmi zle a von ani nevychádzala. Deti jej potvrdili, že informácie v článku neboli pravdivé. Žalobkyňu označila ako svedomitú, poctivú a nie benevolentnú. Jedna známa ju oslovila s tým, že jej položila otázku, či je kamarátka „tej pedofilky“. Riaditeľka školy na ňu prehovorila so slovami, že čo je za charakter, keď bola svedčiť v prospech žalobkyne. Niektorí kolegovia otvorene nepovedali, že informáciám z článku neveria. Potvrdila, že medializovaná situácia pôsobila na žalobkyňu (jej psychiku) veľmi zle, nakoľko pred danou kauzou bola žalobkyňa sebavedomá, usmiata a po medializácii „sa to v nej zlomilo“, plakala, nezvládala danú situáciu a jej sebavedomie už nebolo ako predtým. Žalobkyňu uznávala ako kvalitného pedagóga, mala s ňou len kolegiálny, nie kamarátsky, vzťah. Ich vzťah sa však prehĺbil po medializácii danej kauzy. Z výpovede svedka L. P. L. U. ďalej zistil, že mal strach z výpovede, cítil sa zmätený a frustrovaný. Mal strach, že dopadne ako žalobkyňa. Z dôvodu, že vypovedal v jej prospech mu dvakrát nepriznali odmenu, cítil diskrimináciu zo strany vedenia školy. Žalobkyňu pozná zo základnej školy, na ktorej učil v tom čase 8 rokov. Najskôr o nej počul, že je nepríjemná, zásadová a nanucuje svoje názory, že má zvláštne metódy práce a deti bije po holom zadku. Začal si ju preto všimáť a neskôr zistil, že na porady chodila vždy pripravená a deti, ktoré učila, boli najlepšie pripravené. Postupne zmenil svoj názor na žalobkyňu. Spoločne riešili i pracovné problémy. Po publikovaní článku celá obec rozprávala iba o ňom. Videl fotografiu žalobkyne v novinách, spoznal ju aj napriek tomu, že mala oči prelepené páskou. Kamarát reagujúc na daný článok sa ho opýtal, či majú v škole masážny salón. O incidente rozprávali aj žiaci v škole a podpichovali ostatných spolužiakov s otázkou, či sa učia v masážnom salóne. Veľa ľudí článku uverilo bez toho, aby skúmali pravdivosť informácií. V obci sa občania rozdelili na dve strany, t.j. na tých, čo držali stranu so žalobkyňou, a na tých, čo boli proti nej, tí ju očierňovali. Žalobkyňu poslalo vedenie školy na psychologické vyšetrenie. Potvrdil, že kolegyne,

s ktorými mal dobrý vzťah, zo školy po danom incidente odišli, pričom žalobkyňa zostala len kvôli svojej chorej matke. Potvrdil tiež to, že žalobkyňa je svedomitá, priateľská, empatická, nezištná, a že bola poslankyňou obecného zastupiteľstva a pre žiakov ochotná pracovať aj v sobotu. Z výpovede svedkyne T. W. U., riaditeľky základnej školy, súd prvej inštancie zistil, že žalobkyňu poznala v čase výpovede 14 rokov, pričom od roku 2009 je riaditeľkou. Prvá sťažnosť na žalobkyňu prišla v roku 2011 a druhú jej v roku 2012 postúpili z Ministerstva školstva SR. Ich predmetom bolo nevhodné správanie sa žalobkyne k žiakom. Potvrdila, že citácia v článku „B. O., L. T. L.“ nie je jej citáciou. O masáži pŕs nikdy nehovorila. Potvrdila, že hovorila s redaktorkou denníka L. Y. J., avšak odkázala ju na vyjadrenie v T. a upozornila ju na to, že vec je v súdnom konaní. Potvrdila tiež, že článok čítala, po tom ako jej ho ukázala kolegyňa (asi deň po jeho vydaní), a že niektoré informácie v článku boli preexponované, zveličené, a napríklad masáž pŕs bola pre ňu novinka. Redaktorka nikdy nepovedala, že „pani U. T. si mala vynucovať disciplínu a poriadok priväzovaním detí o stoličky, mala sa nechať hladieť, masírovať a nechať si chytať prsia“. Po prečítaní článku bola sklamaná a nahnevaná, že niečo také sa môže zverejniť, pretože uverejnené vyjadrenia nikdy nepovedala. S redaktorkou sa nerozprávala ani o súdnom konaní, ktoré mala žalobkyňa s pani K.. Nemala vedomosť, kde redaktorka získala fotografiu žalobkyne, pretože jej dala iba fotografiu prázdnej školskej triedy. Uviedla, že rodičia niektorých detí tvrdili, že sa žalobkyňa nevhodne správa k ich deťom, preto bolo zvolané mimoriadne rodičovské združenie. Potvrdila, že kolegovia v škole jednoznačne odsúdili článok, napriek tomu však verí, že žalobkyňa sa k žiakom správala nevhodne. Rodičia tvrdili, že žalobkyňa priväzovala deti bielizňovou gumou o stoličky a deti jej mali vykonávať masáže, vo veci však prebiehalo trestné konanie. Z výpovede svedkyne N. U. P., redaktorky - zamestnankyne žalovaného, mal ďalej zistené, že po odvysielaní reportáže televíziou T. jej nadriadená prikázala spracovať tento prípad. Nebol to tip od čitateľa, ale iniciatíva od iného média. Najskôr išla do školy, kde sa rozprávala s riaditeľkou, ktorá jej potvrdila to, čo bolo obsahom článku. Skutočnosti uvádzané v článku jej potvrdili rodičia a tiež viaceré deti. Potvrdila, že sama so žiakmi nehovorila. So žalobkyňou sa jej nepodarilo stretnúť. Jedna pani z rodičov žiakov jej doniesla fotku dieťaťa, ktoré žalobkyňa učila, a z tejto si urobila reprofoto. Od policajnej hovorkyne zistila, že vo veci bolo podané trestné oznámenie, vyšetrovaním sa však nič nepreukázalo, čo uviedla aj v článku. Čerpala z webových stránok T. a volala tiež redaktorovi do T.. Potvrdila, že riaditeľka o masáži pŕs nehovorila, a že v článku použila iba to, čo sa dozvedela od riaditeľky školy, z reportáže v T., od policajnej hovorkyne a tiež od rodičov, s ktorými hovorila na dedine. Hrubý materiál k článku si nearchivovala a záznamy respondentov na ulici si nerobila, nakoľko ich nelegitimuje. V obci bola asi tri - štyri hodiny a ľudí v obci oslovila pred obchodom po návšteve školy. Od riaditeľky zistila, že žalobkyňa už nie je učiteľkou základnej školy.

4. Z pripojeného spisu Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 7CPr 2/2013 mal preukázané, že žalobkyňa sa domáhala určenia neplatnosti výpovede z pracovného pomeru voči Základnej škole U.. Rozsudkom súdu prvého stupňa zo dňa 26.02.2014, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1CoPr 4/2014 zo dňa 16.09.2015, bolo určené, že táto výpoveď je neplatná. Výpoveď bola žalobkyňi daná z dôvodu nadbytočnosti, k čomu malo dôjsť po medializácii kauzy týkajúcej sa žalobkyne v súvislosti s nepravdivými údajmi ohľadom jej vyučovacích metód a skutočností uvádzaných v článku. Z vyšetrovacieho spisu Okresnej prokuratúry Spišská Nová Ves sp. zn. 1Pn 569/2012 ďalej zistil, že trestné oznámenie z podozrenia prečinu ohrozovania mravnej výchovy mládeže bolo odmietnuté, nakoľko vyšetrovateľ zistil skutočnosti vylučujúce, že by bol spáchaný takýto prečin. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 11.06.2012. Zo spisu Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 4C 106/2012 mal preukázané, že žalobkyňa sa domáhala ochrany osobnosti voči T. K., matky dieťaťa, ktoré učila, z dôvodu, že táto rozširovala o nej po obci nepravdivé údaje, ktoré sa uvádzali aj v článku, ktorý je predmetom tohto konania. Súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 10.10.2013 jej žalobe vyhovel v plnom rozsahu a Krajský súd v Košiciach na základe odvolania protistrany tento rozsudok potvrdil v konaní 6Co 13/2014 a právoplatnosť nadobudol dňa 03.08.2015.

5. Vychádzajúc z vykonaného dokazovania konštatoval, že vydanie a existencia žalobou dotknutého článku nebola medzi stranami sporu sporná. Následne posúdil vec právne podľa čl. 19 ods. 1 Ústavy SR a čl. 10 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, § 3 ods. 1, § 11, § 13 ods. 1, 2, 3 Obč. zák. a dospel k záveru, že žaloba žalobkyne je v časti, ktorou sa domáha ospravedlnenia, v celom rozsahu dôvodná, a v časti, ktorou sa domáha náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, čiastočne dôvodná. V prvom rade vysvetlil obsah a zmysel ust. § 11 Občianskeho zákonníka. Konštatoval, že žalobkyňa je v obci, v ktorej býva, osobou verejne známou, aktívnou v obci aj v mimopracovnej činnosti. Ďalej poukázal na to, že aj keď žalovaný k Etickému kódexu novinára nepristúpil, pri vydávaní dotknutého článku sa

však neriadil žiadnou formou etiky. Vychádzajúc z výpovedi svedkov a listinných dôkazov vyhodnotil, že v článku zverejnené difamujúce informácie boli nepravdivé a spôsobili žalobkyni psychickú traumu, zasiahli do jej súkromia, rodinných a pracovných vzťahov, a mali vplyv aj na jej profesijné uplatnenie, čiže celý článok vyznel voči nej bezcitne až surovo a bezohľadne, čo považoval zo strany žalovaného za obzvlášť necitlivé. Z výpovede autorky článku mal zároveň preukázané, že žiadne informácie nemala potvrdené, keďže so žalobkyňou vôbec nehovorila, teda informácie boli voči žalobkyni skôr kusé. Dospel tak k záveru, že žalovaný mal záujem poskytnúť čitateľom len pútavý článok a senzáciu, a žalobkyňa predstavovala pre neho len objekt záujmu, ktorý zvyšoval predajnosť jeho časopisu (novín). K obrane žalovaného, že tému prevzal z iného média, uviedol, že toto ho v žiadnom prípade neospravedlňuje. Zdôraznil, že skresľujúce, nepravdivé tvrdenia, ktoré sú difamujúceho charakteru ani nemusia spôsobiť ohrozenie osobnostného práva, nakoľko stačí, že sú schopné ohroziť osobnostné práva, a to najmä dôstojnosť a vážnosť človeka. V prípade žalobkyne mal však preukázané, že publikovanie článku zasiahlo a porušilo jej osobnostné práva, a to najmä jej občiansku česť, dôstojnosť a vážnosť, pričom túto skutočnosť potvrdili svedkovia P. U., Q. G. H. T. R.. Zdôraznil, že samotná riaditeľka školy, svedkyňa W. U., poprela, že autorke článku poskytla informácie a vyslovila výroky, ktoré jej boli v článku pripísané ako jej citácia, pretože jej poskytla len všeobecné informácie a odkázala ju na vyjadrenie v televízii T.. Keďže média majú nepochybne vplyv na vytváranie verejnej mienky, najmä v malom meste, či dedine, stotožnil sa s tvrdením žalobkyne o tom, že uverejnený článok ju dehonestoval. Pri posudzovaní akceptovateľnosti (primeranosti) uverejneného článku a ním spôsobeného zásahu, a tiež pri určovaní sumy náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch vychádzal zo súdnu praxou využívaného testu proporcionality založeného na hľadaní odpovedí na otázky KTO, o KOM, ČO, KDE, KEDY a AKO v danom prípade "hovoril", resp. uverejnil informáciu, a ustálil, že článok sa týkal žalobkyne ako bežného občana, ktorý je najviac chránený, čiže žalovaný mal pri príprave a zverejnení článku pristupovať s vyššou opatrnosťou, čo však neurobil a zasiahol do osobnostnej sféry žalobkyne. Obsahom článku bolo závažné obvinenie - obťažovanie maloletých detí. V tejto súvislosti vyhodnotil, že žalovaný si aj napriek závažnosti obsahu článku a citlivosti uvádzaných obvinení dostatočne nepreveril všetky dostupné informačné zdroje a ani o nich objektívne neinformoval, ale práve naopak, vychádzal z informácií anonymných rodičov a odvolával sa na slová riaditeľky Základnej školy U., ktorá ich však vo svojej svedeckej výpovedi poprela, a redaktorku dotknutého článku odkázala na to čo bolo odvysielané v O. T.. Článok obsahujúci difamujúce informácie o žalobkyni bol uverejnený v celoštátnom denníku s vysokou čítanosťou a zároveň prostredníctvom siete internet. Pokiaľ ide o čas vydania článku poukázal na to, že bol vydaný po 2 rokoch od údajného nevhodného správania sa žalobkyne, čo podľa jeho názoru vylučuje akúkoľvek verejnú požiadavku na bezodkladnom informovaní o v ňom uvedených obvineniach, ale práve naopak, vzhľadom na uplynulý čas mal žalovaný lepšie a podrobnejšie preveriť všetky anonymné a nepotvrdené obvinenia, nakoľko sa jednalo už o dva roky staré skutočnosti. Pokiaľ ide o spôsob, akým boli informácie v článku formulované, konštatoval, že z obsahu a formy článku bolo nepochybné, že cieľom nebola snaha poukázať na všeobecné problémy, či riziká, ktorým môžu byť deti v škole vystavované, ale snaha vyvolať určitú senzáciu na úkor žalobkyne, t.j. snaha zvýšiť záujem čitateľov a zisky žalovaného, čomu nasvedčuje aj skutočnosť, že k uverejneniu článku so sporným obsahom a formou došlo aj napriek tomu, že hovorkyňa KR PZ potvrdila, že zo strany žalobkyne nedošlo k spáchaniu trestného činu, a že trestné stíhanie proti nej nebolo vedené už od roku 2012. Vychádzajúc zo zistených skutočností vyhodnotil, že v napadnutom článku nešlo v žiadnom prípade o objektívne informovanie a uplatňovanie slobody šírenia informácií, ale jednoznačne šlo o umelé vyprodukované senzácie, za účelom pritiahnuť viac čitateľov a zvyšovať zisky žalovaného na úkor zásahu do práv žalobkyne, pričom sa vôbec nedá hovoriť o spravodajskej licencií, ako tvrdil žalovaný. Konštatoval, že nepravdivé informácie (majúce sexuálny podtón) uverejnené žalovaným o žalobkyni sú tak závažné, že sú objektívne spôsobilé poškodiť kohokoľvek, navyše v prípade žalobkyne ide o špecifický prípad, pretože je učiteľkou prvého stupňa základnej školy v obci a regióne, kde každý každého pozná. Vyslovil, že šírenie informácií, ktoré boli publikované, jednoznačne diskvalifikujú žalobkyňu na akýkoľvek ďalší výkon jej profesie, čoho dôkazom je tiež skutočnosť, že žalobkyni aj napriek tomu, že bola úspešná v konaní o neplatnosť výpovede z pracovného pomeru, zamestnávateľ neprideloval prácu. Zdôraznil tiež, že jeho záver o tom, že žalovanému išlo len o senzáciu a tzv. bombový titulok, potvrdzuje aj skutočnosť, že žalovaný uverejnil nepravdivé informácie až dva roky po tom, ako bolo podozrenie z prečinu ohrozovania mravnej výchovy mládeže odmietnuté, a to aj napriek tomu, že mal o tom vedomosť od policajnej hovorkyne. Mal za to, že v danom prípade nemožno hovoriť o zvýšenej ochrane tvrdení urobených v dobrej viere a konanie žalovaného pri vydaní článku tiež nemožno považovať za ospravedliteľný omyl, pretože nepravdivé tvrdenia týkajúce sa „špecifických praktík“ výkonu práce

žalobkyne ako učiteľky zasahujú negatívne do verejnej mienky o nej ako o nemorálnej osobe. Z týchto dôvodov žalobe v časti, ktorou sa žalobkyňa domáhala od žalovaného ospravedlnenia, vyhovel.

6. Pokiaľ išlo o žalobkyňou uplatnenú náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 80.000 eur, túto jej priznal len vo výške 15.000 eur, ktorú považoval za primeranú vzhľadom na závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy žalobkyne a za pôsobiacu preventívne voči žalovanému, ako aj iným vydavateľom tlače. K záveru o tom, že žalobkyni je potrebné priznať aj nemajetkovú ujmu v peniazoch dospel predovšetkým na základe skutočnosti, že k neoprávnenému zásahu do jej osobnostných práv ako fyzickej osoby došlo publikovaním článku v denníku (novinách bulvárneho charakteru) s celoštátnou pôsobnosťou, ktorý má vysokú predajnosť a zabezpečuje širokú publicitu, pričom prihliadol aj na spôsob a dĺžku zásahu (článok bol prístupný na webe dlhodobo) a tiež na jeho nepriaznivý následok. K výške priznanej sumy dospel voľnou úvahou s prihliadnutím na skutočnosť, že napadnutý článok bol publikovaný v denníku s celoštátnou pôsobnosťou, a tiež vzhľadom na skutočnosť, že ani rozsiahlejším dokazovaním by sa mu nepodarilo zistiť reakciu a názor čitateľov, prípadne tých, ktorí o článku len počuli, na žalobkyňu. Z výpovedí svedkov a žalobkyne mal nepochybne preukázané, že reakcie na článok v spoločnosti a v rodinnom prostredí boli rôzne. Nakoľko žalobkyni priznaná nemajetková ujma v peniazoch slúži iba k zmierneniu jej spôsobenej (najmä psychickej) ujmy, nie však k potrestaniu žalovaného, a vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný profituje z predaja časopisov a novín, vyhodnotil, že musí niesť aj dôsledky svojho konania v prípadoch, keď informuje širokú verejnosť nepravdivo, až difamujúco. Výšku náhrady nemajetkovej ujmy, ktorú si žalobkyňa uplatnila (80.000 eur) považoval s prihliadnutím na spoločenské pomery v Slovenskej republike za neprimerane vysokú, preto žalobu vo zvyšnej časti prevyšujúcej sumu 15.000 eur zamietol.

7. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobkyňa mala v konaní čiastočný úspech a výška priznanej nemajetkovej ujmy závisela od úvahy súdu, o trovách konania rozhodol podľa ust. § 142 ods. 3 v spojení s § 149 ods. 1 O.s.p. a žalovaného zaviazal k povinnosti nahradiť žalobkyni na účet jej právneho zástupcu trovy konania. Žalobkyni priznal v súlade s vyhláškou Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“) trovy právneho zastúpenia vo výške 6.674,44 eur, ktoré pozostávajú z odmeny a režijných paušálov jej právneho zástupcu vo výške 3.681,11 eur (vypočítanej z tarifnej hodnoty veci 15.000 eur za 10 úkonov právnej služby nasledovne: 1/ prevzatie a príprava právneho zastúpenia dňa 09.07.2014 - 328,38 eur / tarifná odmena za jeden úkon právnej služby v roku 2014 - 320,34 eur + 8,04 eur režijný paušál/, 2/ podanie žaloby zo dňa 14.07.2014 - 328,38 eur, 3/ účasť na pojednávaní dňa 16.02.2015 /meritórne/ - 328,73 eur /tarifná odmena za jeden úkon právnej služby v roku 2015 - 320,34 eur + 8,39 eur režijný paušál/, 4/ porada s klientom dňa 27.03.2015 - 328,73 eur, 5/ účasť na pojednávaní dožiadaného súdu v Spišskej Novej Vsi dňa 30.03.2015 /meritórne/ - 649,07 eur /320,34 eur x 2 za každé začaté dve hodiny + 8,39 eur/, 6/ porada s klientom dňa 28.09.2015 - 649,07 eur /320,34 eur x 2 za každú skončenú hodinu + 8,39 eur/, 7/ účasť na pojednávaní dňa 30.09.2015 /nemeritórne, odmena vo výške 1/4/ - 82,18 eur, 8/ účasť na pojednávaní dožiadaného súdu v Liptovskom Mikuláši dňa 15.12.2015 /meritórne/ - 328,73 eur, 9/ písomné podanie na súd vo veci samej - vyjadrenie zo dňa 15.04.2016 - 328,92 eur /320,34 eur + 8,58 eur režijný paušál/, 10/ účasť na pojednávaní dňa 20.04.2016 /meritórne/ - 328,92 eur), z náhrady za stratu času právneho zástupcu žalobkyne vo výške 1.125,44 eur (podľa ust. § 17 ods. 1 vyhlášky: 1/ za čas strávený cestou na pojednávanie dňa 16.02.2015 z Košíc do Bratislavy a späť, t.j. 2 x 5 hodín 10 min., spolu 22 zmeškaných polhodín x 13,98 eur /1/60 z výpočtového základu 839 eur/ = 307,56 eur, 2/ za čas strávený cestou na pojednávanie dňa 30.03.2015 z Košíc do Spišskej Novej Vsi a späť, t.j. 2 x 1 hodina 15 min., spolu 6 zmeškaných polhodín x 13,98 eur /1/60 z výpočtového základu 839 eur/ = 83,88 eur, 3/ za čas strávený cestou na pojednávanie dňa 30.09.2015 z Košíc do Bratislavy a späť, t.j. 2 x 5 hodín 10 min., spolu 22 zmeškaných polhodín x 13,98 eur /1/60 z výpočtového základu 839 eur/ = 307,56 eur, 4/ za čas strávený cestou na pojednávanie dňa 15.12.2015 z Košíc do Liptovského Mikuláša a späť, t.j. 2 x 1 hodina 50 min., spolu 8 zmeškaných polhodín x 13,98 eur /1/60 z výpočtového základu 839 eur/ = 111,84 eur, 5/ za čas strávený cestou na pojednávanie dňa 20.04.2016 z Košíc do Bratislavy a späť, t.j. 2 x 5 hodín 10 min., spolu 22 zmeškaných polhodín x 14,30 eur /1/60 z výpočtového základu 858 eur/ = 314,60 eur), z cestovných výdavkov právneho zástupcu žalobkyne vo výške 755,49 eur (vynaložených: 1/ na cestu na pojednávanie dňa 16.02.2015 na trase Košice - Bratislava a späť vo výške 208,85 eur, 2/ na cestu na pojednávanie dňa 30.03.2015 na trase Košice - Spišská Nová Ves a späť vo výške 50,21 eur, 3/ na cestu na pojednávanie dňa 30.09.2015 na trase Košice - Bratislava a späť vo výške 207,97 eur, 4/ na cestu na pojednávanie dňa 15.12.2015 na trase Košice - Liptovský Mikuláš a späť vo výške 82,57 eur, 5/ na cestu na pojednávanie dňa 20.04.2015 na trase Košice -

Bratislava a späť vo výške 205,89 eur), vypočítaných podľa ust. § 15 vyhlášky, § 7 ods. 2 a 3 zák. č. 283/2002 Z.z. o cestovných náhradách v spojení s opatrením MPSVaR SR č. 181/2008 účinným od 24.05.2008 a opatrením č. 632/2008 o sumách základnej náhrady za používanie cestných motorových vozidiel pri pracovných cestách účinným od 01.09.2009, pričom odkázal na tabuľky obsahujúce výpočet cestovného, ktoré sa nachádzajú v súdnom spise na č.l. 259-264 spolu s kópiami technických preukazov vozidiel, a z 20 % DPH podľa ust. § 18 ods. 3 vyhlášky vo výške 1.112,40 eur (t.j. 20 % zo sumy priznaných trov právneho zastúpenia 5.562,04 eur).

V rámci trov konania priznal žalobkyni tiež nárok na náhradu cestovných výdavkov v celkovej výške 693,98 eur, ktoré žalobkyňa vynaložila za cestu na pojednávania dňa 16.02.2015 (U. - X. a späť), dňa 30.03.2015 (U. - U.Š. B. P. a späť), dňa 30.09.2015 (U. - X. a späť), dňa 15.12.2015 (U. - I. T. a späť) a dňa 20.04.2016 (U. - X. a späť). S prihliadnutím na zásadu úspechu jej priznal tiež nárok na náhradu súdneho poplatku za žalobu, ktorý zaplatila vo výške 2.466 eur, avšak len vo výške 516 eur, ktorú vypočítal ako 66 eur (ochrana osobnosti) + 450 eur (za nemajetkovú ujmu). Taktiež jej priznal náhradu nákladov vo výške 9 eur, ktoré zaplatila podľa položky 20a zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov za vyhotovenie rovnopisov troch podaní a ich príloh. Pokiaľ išlo o odmenu advokáta, ktorú si žalobkyňa uplatnila za úkon právnej služby - zastúpenie na meritórnom pojednávaní dňa 30.03.2015, túto jej priznal vzhľadom na skutočnosť, že uvedené pojednávanie nebolo meritórne, len vo výške 1/4 základnej sadzby tarifnej odmeny podľa ust. § 13a ods. 4 posledná veta vyhlášky.

8. O trovách štátu rozhodol podľa ust. § 148 ods. 1 O.s.p. a neúspešného žalovaného zaviazal k náhrade svedočného vo výške 44,60 eur, nakoľko bolo uhradené zo štátnych finančných prostriedkov.

9. Proti časti tretieho výroku tohto rozsudku, ktorou bol žalovaný zaviazaný k povinnosti nahradiť žalobkyni trovy konania vo výške 516 eur titulom súdneho poplatku, podala žalobkyňa prostredníctvom svojho právneho zástupcu včas odvolanie a žiadala, aby odvolací súd tretí výrok rozsudku zmenil tak, že žalovanému uloží povinnosť nahradiť jej do troch dní od právoplatnosti rozsudku trovy konania 2.466 eur titulom súdneho poplatku, 693,98 eur titulom cestovných nákladov žalobkyne, 9 eur za elektronické podania a 6.674,44 eur titulom trov právneho zastúpenia na účet jej právneho zástupcu, alebo ho zrušil a vec vrátil v tejto časti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Súčasne si uplatnila trovy odvolacieho konania vo výške 202,50 eur. Namietala, že rozhodnutie súdu prvej inštancie sa v časti, ktorou jej priznal náhradu trov konania za súdny poplatok vo výške 516 eur, zakladá na nesprávnom právnom posúdení veci, pretože súd prvej inštancie mal postupovať podľa ust. § 142 ods. 3 O.s.p., a keďže rozhodnutie vo veci (v časti priznania náhrady nemajetkovej ujmy) záviselo od úvahy súdu, mal jej, aj keď bola vo vzťahu k nároku na náhradu nemajetkovej ujmy úspešná len čiastočne, za súdny poplatok priznať plnú náhradu trov konania, t.j. vo výške 2.466 eur, v ktorej súdu prvej inštancie súdny poplatok zaplatila.

10. Proti vyhovujúcim výrokom (prvému a druhému výroku) a časti tretieho výroku rozsudku, ktorou bola žalovanému uložená povinnosť nahradiť žalobkyni na účet jej právneho zástupcu trovy právneho zastúpenia vo výške 6.674,44 eur, podal žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu včas odvolanie a žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu žalobkyne v celom rozsahu zamietne, alebo ho zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň si uplatnil trovy odvolacieho konania. Odvolanie podal z dôvodu, že napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, konanie má inú vadu, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, a v poslednom rade z dôvodu, že strane sporu sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Namietal, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil a dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď uviedol, že zverejnením informácií v napadnutom článku nešlo o objektívne informovanie a uplatňovanie slobody šírenia slova, ale o umelé vyprodukované senzácie, za účelom pritiahnuť viac čitateľov a zvyšovať zisky žalovaného na úkor zásahu do práv žalobkyne. Namietal tiež, že súd prvej inštancie výroky uverejnené v článku vyhodnotil nesprávne ako nepravdivé, pretože ide o polemické výroky, ktorých pravdivosť podľa názoru vyjadreného v náleze Ústavného súdu ČR sp. zn. II. ÚS 357/96 vzhľadom na ich povahu nemožno dokazovať, a zároveň vylučujú zásah do práva na ochranu osobnosti podľa ust. § 11 a násl. Občianskeho zákonníka. Uviedol, že článok je potrebné posudzovať v celom kontexte, čiže jednotlivé výroky nemožno hodnotiť samostatne. Uviedol, že z článku je bežnému čitateľovi zrejmé, že obvinenia z pochybenia žalobkyne predstavujú tvrdenia detí, ich rodičov a riaditeľky Základnej školy U.

W. U.W., a nie tvrdenia autorky článku, ktoré sa navyše vo vyšetrovaní nepotvrdili, v dôsledku čoho došlo k zastaveniu trestného stíhania. Vo vzťahu k informáciám poskytnutým riaditeľkou Základne Š. U. T. W. U. poukázal na nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 342/09 zo dňa 13.10.2009, podľa ktorého: „Ak ide o oficiálne zdroje, ktoré zverejnené informácie periodiku poskytnú, nie je úlohou periodika skúmať ich pravdivosť, resp. úplnosť, a tiež nie je ani úlohou všeobecného súdu skúmať úplnosť, resp. kompletnosť periodikom zverejnenej informácie.“, a tiež na nález Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 107/2010 zo dňa 28.10.2010, podľa ktorého „Od vydavateľa periodickej tlače nemožno požadovať, aby selektoval informácie získané od štátneho orgánu, na ktoré sa mohol s dôverou spoliehať, pretože sa tým upiera právo verejnosti na úplné informácie o veciach verejného záujmu.“. Ďalej namietal, že súd prvej inštancie v rozsudku nesprávne vyhodnotil aj titulok článku, keď uviedol, že žalovanému išlo len o senzáciu a tzv. bombový titulok, a v tejto súvislosti poukázal na nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 340/09 zo dňa 18.09.2012, v zmysle ktorého „Funkciou (účelom) titulku je upútať a zaujať čitateľa, aby si článok prečítal a až na tomto základe si osvojil tlačou ponúkané informácie a urobil si o nich vlastný úsudok. Vychádzajúc z tejto funkcie titulku, možno aj z hľadiska ochrany práva na súkromie dotknutých osôb vo všeobecnosti akceptovať a tolerovať, že sa v titulku objavujú expresívnejšie, provokujúce či zveličujúce vyjadrovacie prostriedky, a to najmä vtedy, ak ide o médium bulvárneho typu.“. Nesúhlasil tiež so záverom súdu prvej inštancie, že účelom publikácie článku bol záujem na umelom vyprodukovaní senzácie so zámerom pritiahnúť viac čitateľov a zvýšiť zisky žalovaného na úkor žalobkyne, a to z dôvodu, že v konaní nebolo žiadnym spôsobom preukázané, že autorka článku konala pri jeho uverejňovaní s úmyslom vyprodukovania akejkoľvek senzácie na úkor žalobkyne, resp. že žalobkyňa predstavovala pre žalovaného objekt záujmu, ktorý zvyšoval predajnosť časopisu. Takýto záver bol podľa jeho názoru nedostatočne odôvodnený a v rozpore so zisteným skutkovým stavom, pretože v konaní bolo preukázané, že autorka si uverejňované informácie preverovala u rodičov detí navštevujúcich Základnú školu U., a tiež u riaditeľky W. U.. Poukázal na to, že článok nikde netvrdí, že k praktikám v ňom uvedeným skutočne zo strany žalobkyne došlo, pretože článok informuje iba o podozreniach z možného nevhodného správania žalobkyne a jednoznačne uvádza, že v danej veci bolo trestné stíhanie žalobkyne zastavené. Namietal tiež, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil žalobkyňu ako bežného občana, ktorý je chránený najviac, pretože v zmysle judikatúry vo veciach posudzovania zásahov do ochrany osobnosti v prípade štátnych zamestnancov konajúcich v rámci výkonu svojich verejných funkcií sú medze prijateľnej kritiky rovnako ako vo vzťahu k politikom širšie než vo vzťahu k súkromným osobám, pretože sú na nich kladené zvýšené odborné aj morálne nároky a v tomto zmysle podliehajú kontrole verejnosti, najmä tej, ktorá sa s ich prácou stretáva. Ďalej namietal, že súd prvej inštancie nedostatočne zistil skutkový stav a na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnemu záveru o tom, že napadnutým článkom spôsobil žalobkyňu psychickú traumu, zasiahol do jej rodinných a pracovných vzťahov a mal vplyv na jej profesijné uplatnenie, pretože v rozsudku neuviedol, akým spôsobom bol zo strany žalobkyne v konaní preukázaný vznik údajnej nemajetkovej ujmy, ktorá by zodpovedala náhrade vo výške 15.000 eur. Mal za to, že žalobkyňu uverejnením dotknutého článku nevznikla žiadna ujma, a už vôbec nie ujma značnej intenzity, preto podľa jeho názoru nie sú splnené predpoklady na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, navyše dokazovaním nebol preukázaný ani negatívny dopad článku na život žalobkyne, ani príčinná súvislosť medzi článkom a negatívnymi následkami v živote žalobkyne a ani zníženie jej vážnosti v spoločnosti v akejkoľvek miere. Pokiaľ ide o rodinný a spoločenský život poukázal na to, že žalobkyňa sama uviedla, že už dlho nežije spoločenským životom. K nezvoleniu žalobkyne do mestského zastupiteľstva počas komunálnych volieb v roku 2014 uviedol, že v konaní nebolo preukázané, že žalobkyňa nebola zvolená v týchto voľbách v dôsledku uverejnenia článku. Vo vzťahu k pracovnému životu žalobkyne uviedol, že v čase uverejnenia článku už nebola zamestnaná na základnej škole, a že v konaní nebolo preukázané, že jej kvôli uverejneniu článku nebola po úspechu v spore o určenie neplatnosti výpovede pridelená práca. Následne namietal, že v konaní nebola preukázaná existencia príčinnej súvislosti medzi uverejnením článku a údajnými negatívnymi následkami v živote žalobkyne, pretože informácie obsiahnuté v článku sa v obci a širokom okolí šírili už dávno pred uverejnením dotknutého článku v roku 2012, kedy ich rozširovala matka jedného zo žiakov žalobkyne T. K. (ktorá mala so žalobkyňou spor, v ktorom bola neúspešná a bola jej uložená povinnosť sa žalobkyňu ospravedlniť a nahradiť jej nemajetkovú ujmu vo výške 2.000 eur), a napokon o vyššie uvedené podozreniach informovali v čase uverejnenia článku už viaceré média, predovšetkým O. T. (ktorá mala so žalobkyňou spor, v ktorom bola neúspešná a bola jej uložená povinnosť sa žalobkyňu ospravedlniť a nahradiť jej nemajetkovú ujmu vo výške 12.000 eur) a portál A..O..sk. Zastával preto názor, že k vzniku údajných negatívnych následkov v živote žalobkyne mohlo dôjsť už na základe výrokov T. K., na základe reportáže O. T., a tiež v dôsledku uverejnenia obdobného článku na A..O..sk. Namietal tiež, že súd prvej inštancie sa pri rozhodovaní o

náhrade nemajetkovej ujmy vôbec nezaoberal ním predloženými tabuľkami prehľadov z rozhodovacej praxe slovenských a českých súdov vo veciach náhrady nemajetkovej ujmy obetí trestných činov, ani likvidačným účinkom žalobkyne priznanej náhrady nemajetkovej ujmy na média. Pokiaľ ide o výšku žalobkyne priznanej náhrady nemajetkovej ujmy v tomto konaní, túto považoval (v kontexte s výškami náhrad nemajetkovej ujmy priznaných žalobkyne v konaniach vedených proti T. K. a O. T., spolu vo výške 29.000 eur) za neprimeranú, nakoľko prevyšuje významným spôsobom náhradu priznávanú obetiam trestných činov, ktorých ujma je podľa jeho názoru v porovnaní s ujmovou žalobkyne podstatne vyššia. Napadnutý rozsudok považoval za nedostatočne odôvodnený a z tohto dôvodu za nepreskúmateľný, nakoľko súd prvej inštancie sa nevysporiadal s viacerými pre vec rozhodujúcimi skutočnosťami, a to s jeho námietkou o polemickom charaktere v článku obsiahnutých výrokov, otázkou preukázania údajného jeho záujmu na umelom vyprodukovaní senzácie za účelom pritiahnutia viac čitateľov a zvýšit' zisky na úkor zásahu do práv žalobkyne, otázkou preukázania vzniku ujmy závažne postihujúcej dôstojnosť a vážnosť žalobkyne v spoločnosti, jeho námietkami o neexistencii príčinnej súvislosti medzi článkom a údajnou ujmovou žalobkyne, a v poslednom rade rozhodovacou praxou slovenských a českých súdov vo veciach náhrady nemajetkovej ujmy obetí trestných činov. V závere odvolania namietal nesprávnosť výpočtu trov právneho zastúpenia, keď pri výpočte tarifnej odmeny právneho zástupcu žalobkyne za poskytnuté úkony právnej služby sa vychádzalo zo sumy 15.000 eur, ktorá bola žalobkyne priznaná titulom náhrady nemajetkovej ujmy, čo bolo nesprávne, pretože v zmysle ust. § 10 ods. 8 vyhlášky, podľa ktorej: „Vo veciach ochrany osobnosti podľa Občianskeho zákonníka, vo veciach ochrany podľa predpisov o masovokomunikačných prostriedkoch, vo veciach ochrany osobných údajov alebo vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva je tarifnou hodnotou 1.000 eur, ak sa nežiada náhrada nemajetkovej ujmy, a 2.000 eur, ak sa žiada náhrada nemajetkovej ujmy.“, sa malo vychádzať zo sumy 2.000 eur.

11. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi podaných odvolaní (§ 379 a § 380 C.s.p.), po preskúmaní rozsudku v napadnutých častiach a prejednaní odvolaní strán sporu bez nariadenia odvolacieho pojednávania dospel k záveru, že žalobkyňou podané odvolanie (ktorým napadla výrok o trovách konania v časti, ktorou bola žalovanému uložená povinnosť nahradiť jej na účet jej právneho zástupcu z titulu súdneho poplatku trovy konania vo výške 516 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku) je v celom rozsahu nedôvodné, a žalovaným podané odvolanie je dôvodné len v časti, ktorou napadol časť výroku o trovách konania, ktorou mu bola uložená povinnosť nahradiť žalobkyne na účet jej právneho zástupcu trovy právneho zastúpenia vo výške 6.674,44 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku, a teda vo zvyšnej časti, ktorou napadol vyhovujúce výroky (prvý a druhý výrok) rozsudku, ktorými mu bola uložená povinnosť ospravedlniť sa žalobkyne a nahradiť jej nemajetkovú ujmu vo výške 15.000 eur, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku, je nedôvodné. Podľa ust. § 219 ods. 3 C.s.p. verejne vyhlásil rozsudok, ktorým rozsudok súdu prvej inštancie v žalovaným napadnutých vyhovujúcich častiach (v prvom a v druhom výroku), ktorými bola žalovanému uložená povinnosť ospravedlniť sa žalobkyne a nahradiť jej nemajetkovú ujmu vo výške 15.000 eur, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku, a v žalobkyňou napadnutej časti (tretieho) výroku o trovách konania, ktorou bola žalovanému uložená povinnosť nahradiť jej na účet jej právneho zástupcu titulom súdneho poplatku trovy konania vo výške 516 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku, ako vecne správny potvrdil. V žalovaným napadnutej časti (tretieho) výroku o trovách konania, ktorou bola žalovanému uložená povinnosť nahradiť žalobkyne na účet jej právneho zástupcu trovy právneho zastúpenia vo výške 6.674,44 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku, rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie v tejto časti na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Vo zvyšných, odvolaniami strán sporu nenapadnutých, častiach (t.j. a/ v časti tretieho výroku, ktorou bola žalovanému uložená povinnosť nahradiť žalobkyne na účet jej právneho zástupcu do troch dní od právoplatnosti rozsudku trovy konania vo výške 693,98 eur z titulu cestovných nákladov a vo výške 9 eur za elektronické podanie, b/ vo štvrtom výroku, ktorým bolo rozhodnuté o trovách štátu a c/ v piatom výroku, ktorým bola žaloba vo zvyšnej časti zamietnutá) zostal rozsudok súdu prvej inštancie rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknutý.

12. Podľa ust. § 470 ods. 1 a 2 veta prvá C.s.p., ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté predo dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali predo dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

13. V zmysle prechodného ustanovenia § 470 C.s.p., podľa ktorého právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali predo dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované, a s prihliadnutím na skutočnosť, že žaloba žalobkyne, o ktorej bolo napadnutým rozsudkom rozhodnuté, samotný

napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, ako i odvolania žalobkyne a žalovaného spadajú pod režim procesných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30.06.2016, posudzoval odvolací súd odvolania strán sporu, napadnuté časti rozsudku a konanie, ktoré mu predchádzalo podľa v tom čase účinných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku a rozhodol podľa aktuálnej právnej úpravy Civilného sporového poriadku účinného od 01.07.2016. Dospel k záveru, že súd prvej inštancie rozhodol o žalobe žalobkyne rozsudkom, proti ktorému je odvolanie prípustné, a strany sporu podali voči nemu odvolania v zákonnej lehote. Na procesný postup v posudzovanej veci sa vzťahovali ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30.06.2016.

14. Podľa ust. § 387 ods. 1 C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

15. Podľa ust. § 387 ods. 2 C.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

16. S poukazom na vyššie citované ustanovenie § 387 ods. 2 C.s.p., prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, sa odvolací súd nezistiac v procesnom postupe súdu prvej inštancie žiadne vady v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi jeho rozsudku, týkajúcimi sa (odvolaním žalovaného) napadnutých vyhovujúcich častí rozsudku, ktorými bola žalovanému uložená povinnosť ospravedlniť sa žalobkyni a nahradiť jej nemajetkovú ujmu vo výške 15.000 eur. Súd prvej inštancie vykonal vo veci z hľadiska žalobkyňou uplatneného práva na ochranu osobnosti a z neho vyplývajúcich žalobkyňou uplatnených nárokov na morálnu a peňažnú satisfakciu (ospravedlnenie a náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch) dostatočné dokazovanie, ktorého výsledky aj náležite v súlade s v čase rozhodovania účinným ust. § 132 O.s.p. zhodnotil, na skutkové zistenia aplikoval správne právne predpisy, z vykonaného dokazovania vyvodil správny právny záver a svoje rozhodnutie aj podrobne a náležite v súlade s ust. § 157 ods. 2 O.s.p. účinného do 30.06.2016 (v súčasnosti ust. § 220 ods. 2 C.s.p.) odôvodnil. V odôvodnení svojho rozsudku sa súd prvej inštancie vysporiadal so všetkými okolnosťami, na ktorých založil svoje rozhodnutie v týchto častiach, a ktoré boli pre posúdenie veci a rozhodnutie podstatné. Zaoberal sa podstatnými tvrdeniami sporových strán, vyhodnotil, ktoré nimi tvrdené skutočnosti mal za preukázané, a ktoré nie, pričom všetky svoje závery riadne zdôvodnil. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie neporušil ani právo sporových strán na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak súd prvej inštancie ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj podrobne vyhodnotil. Vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení napadnutého rozhodnutia bol presvedčivý, jeho rozhodnutie je konzistentné, a jeho argumenty podporujú príslušný záver o dôvodnosti nároku žalobkyne na morálnu satisfakciu (ospravedlnenie sa zo strany žalovaného), a tiež na peňažnú satisfakciu (náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch) vo výške 15.000 eur. Ako už bolo uvedené, rozhodnutie je v týchto častiach presvedčivé, premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako aj závery, ku ktorým súd prvej inštancie na základe týchto premís dospel, sú pre právnickú, ale i laickú verejnosť prijateľné, racionálne a tiež spravodlivé. S odôvodnením rozhodnutia súdom prvej inštancie v týchto častiach (vo vyhovujúcom prvom a druhom výroku rozsudku) sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a konštatuje jeho správnosť (§ 387 ods. 2 C.s.p.). Keďže v takomto prípade nie je potrebné dôvody už vyslovené opakovať, v ďalšom na ne iba poukazuje a vyjadriť sa len k odvolacím námietkam žalovaného, týkajúcich sa týchto častí (prvého a druhého výroku) rozsudku.

17. V prvom rade považuje odvolací súd za potrebné vysporiadať sa s odvolacou námietkou žalovaného, v ktorej namietal, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil výroky uverejnené v článku ako nepravdivé, pretože ide o polemické výroky, ktorých pravdivosť podľa nálezu Ústavného súdu ČR sp. zn. II. ÚS 357/96 vzhľadom na ich povahu nemožno dokazovať, a teda z titulu svojej povahy zároveň vylučujú zásah do práva na ochranu osobnosti podľa ust. § 11 a násl. Občianskeho zákonníka. Odvolací súd uvádza, že zmyslom a účelom polemických výrokov je spravidla vyjadriť kritický názor alebo nesúhlas s určitou skutočnosťou, témou, problematikou, teda vyvolať polemiku (spor) o určitej skutočnosti, téme alebo problematike. V tejto súvislosti zároveň zdôrazňuje, že každá informácia zverejnená o konkrétnej osobe, ktorá sa môže dotýkať jej osobnostných práv, by mala mať určitý skutkový základ, z ktorého

ju je možné vyvodiť. V prípade, ak je zverejnené informácie možné považovať len za „špekulácie“ bez skutkového základu, ktoré navyše vytvárajú negatívny obraz verejnosti o dotknutej osobe, potom možno pri realizácii slobody prejavu aj v prípade použitia polemických výrazov do práva na ochranu osobnosti tejto osoby zasiahnuť (uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 390/2011 zo dňa 19.10.2011), ako tomu bolo aj v danom prípade, keď žalovaný zverejnil o žalobkyni článok obsahujúci informácie nepochybne difamujúceho charakteru aj napriek tomu, že v čase zverejnenia článku mal už vedomosť o tom, že skutkový základ polemiky o obvineniach, resp. podozreniach žalobkyne z nevhodného správania sa k svojim žiakom, tvoriacich obsah sporného článku, bol na základe výsledkov vyšetrovania orgánov činných v trestnom konaní popretý, nakoľko trestné oznámenie podané voči žalobkyni pre podozrenie z prečinu ohrozovania mravnej výchovy mládeže, predmetom ktorého boli obdobné podozrenia ako tie, ktoré tvorili obsah sporného článku, bolo odmietnuté, čo redaktorka článku potvrdila aj samotná policajná hovorkyňa. S prihliadnutím na časovú súvislosť medzi tým, kedy bolo trestné oznámenie pre podozrenie z prečinu ohrozovania mravnej výchovy mládeže voči žalobkyni právoplatne odmietnuté (rok 2012), a kedy bol sporný článok obsahujúci informácie o podozreniach z nevhodného správania sa žalobkyne voči žiakom (ktoré boli aj predmetom trestného oznámenia) zverejnený (22.03.2014), odvolací súd zdôrazňuje, že použitie polemických výrokov o vyššie uvedených údajných pochybeniach žalobkyne takmer dva roky po tom, ako boli tieto pochybenia vyvrátené, nakoľko v trestnom konaní bolo preukázané, že žalobkyňa sa nedopustila žiadneho nevhodného správania sa k svojim žiakom (vyšetrovaním sa zistili skutočnosti vylučujúce, že žalobkyňa spáchala trestný čin ohrozovania mravnej výchovy mládeže), už nebolo na mieste, pretože v tom čase bolo už nepochybné, že k nevhodnému správaniu sa žalobkyne k jej žiakom nedošlo. Žalovaný preto, aj keď v článku uviedol, že trestné stíhanie voči žalobkyni bolo zastavené, použitím polemických výrokov v článku s použitím slovných spojení „...podľa U. (P.) G. U. Ž. T. B. J....“. P. P. „...“, vyjadril pochybnosť a určitú nedôveru v skutočnosť, že k nevhodnému správaniu žalobkyne k jej žiakom nedošlo, a snažil sa spochybniť orgánmi činnými v trestnom konaní zistenú a v tom čase už nespornú skutočnosť, že žalobkyňa sa (v trestnom oznámení, ako aj v spornom článku opísaného) nevhodného správania k žiakom nedopustila, a teda nespáchala trestný čin. Je potom zrejmé, že v danom prípade zo strany žalovaného nebola dodržaná zásada, podľa ktorej má uverejnenie informácií v relevantnom čase zodpovedať reálne existujúcim skutočnostiam. Takýmto konaním žalovaný nepochybne poškodil žalobkyňu a zasiahol do jej osobnostných práv. Aj keď nie je zrejmé, aký iný prínos, okrem senzácie, mal takýto článok pre spoločnosť, resp. aký záujem by mohla mať spoločnosť na článku, ktorý dehonestujúcim spôsobom polemizuje o faktoch, ktoré sa nestali, vzhľadom na jeho obsah je však nepochybné, že bol objektívne spôsobilý zasiahnuť do osobnostnej sféry akejkoľvek fyzickej osoby, a v danom prípade jeho zverejnením žalovaný aj bezdôvodne a intenzívne zasiahol do osobnostných práv žalobkyne (predovšetkým do jej duševnej integrity, občianskej cti, ľudskej dôstojnosti, vážnosti v spoločnosti a súkromia), v dôsledku čoho vyvolal o žalobkyni znevažujúci dojem, čiže v spoločnosti ju necitlivým spôsobom dehonestoval. Prihliadajúc na aktuálnosť informácií tvoriacich obsah článku v čase jeho publikovania a na citlivosť týchto informácií, a tiež na ich difamujúci charakter, sa odvolací súd stotožňuje s právnym záverom súdu prvej inštancie o tom, že účelom publikácie sporného článku nebolo objektívne informovanie verejnosti o veciach verejného záujmu, ale záujem vyprodukovať senzáciu, a na jej základe pritiahnúť viac čitateľov, zvýšiť predajnosť časopisu a zisky žalovaného, a to všetko na úkor zásahu do osobnostných práv žalobkyne, ktorá bola pre žalovaného nepochybne iba objekt aktuálneho záujmu. Pokiaľ žalovaný s týmto záverom nesúhlasí a dôvodí tým, že v konaní bolo preukázané, že autorka si uverejňované informácie preverovala u rodičov detí navštevujúcich Základnú školu U., a tiež u riaditeľky W. U., odvolací súd uvádza, že v prípade oslovenia rodičov detí navštevujúcich túto základnú školu a riaditeľky W. U. (ktorá navyše poprela, že by publikované vyjadrenie vôbec urobila) autorkou článku nemožno hovoriť o overovaní publikovaných informácií, pretože tieto bližšie neoznačené osoby, ak vôbec boli nejaké oslovené, mali len sprostredkované a ničím neoverené informácie, t.j. informácie „z počutia“, čiže nevedeli, či ide o informácie pravdivé alebo nepravdivé, čo nepochybne negatívne vplyva na hodnovernosť publikovaného článku a jeho výpovednú hodnotu. Overiť pravdivosť získaných informácií si mohla autorka článku u žalobkyne, prípadne u žiakov, ktorých žalobkyňa učila, čo sa však nestalo.

18. Pokiaľ ide o odvoláciu námietku žalovaného, že súd prvej inštancie v rozsudku nesprávne vyhodnotil aj titulok článku („B. O., L. T. L. L. D. U. O. C. U.“), keď uviedol, že žalovanému išlo len o senzáciu a tzv. bombový titulok, a v tejto súvislosti poukázal na nález Ústavného súdu SR sp. zn. II ÚS 340/09 zo dňa 18.09.2012, v zmysle ktorého „Funkciou (účelom) titulku je upútať a zaujať čitateľa, aby si článok prečítal a až na tomto základe si osvojil tlačou ponúkané informácie a urobil si o nich vlastný úsudok. Vychádzajúc z tejto funkcie titulku, možno aj z hľadiska ochrany práva na súkromie dotknutých osôb vo

všeobecnosti akceptovať a tolerovať, že sa v titulku objavujú expresívnejšie, provokujúce či zveličujúce vyjadrovacie prostriedky, a to najmä vtedy, ak ide o médium bulvárneho typu.“, túto považuje odvolací súd za irelevantnú, pretože vzhľadom na neaktuálnosť polemických výrokov v článku o (v čase vydania článku už preukázateľne nepravdivých) skutočnostiach je nepochybné, že aj informácie uvedené v titulku boli nepravdivé, prehnané a spôsobilé poškodiť žalobkyňu (jej meno, povesť, postavenie v spoločnosti, dôstojnosť, psychické zdravie, súkromie, spoločenský život a tiež jej pracovné uplatnenie), preto takýto titulok v kontexte s celým obsahom článku a jeho účelom nebolo možné nazvať inak ako senzačný, resp. bombový.

19. Pokiaľ ide o odvoláciu argumentáciu, v ktorej žalovaný poukazuje na nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 342/09 zo dňa 13.10.2009 a na nález Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 107/2010 zo dňa 28.10.2010 argumentuje tým, že informácie, ktoré získal od riaditeľky Základnej školy U. T. W. U., získal od oficiálneho zdroja, preto nie je jeho úlohou skúmať ich pravdivosť, resp. úplnosť, a že nemožno od neho požadovať ani to, aby selektoval informácie získané od štátneho orgánu, na ktoré sa mohol s dôverou spoliehať, pretože by sa tým upieralo právo verejnosti na úplné informácie o veciach verejného záujmu, túto odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú, pretože riaditeľku Základnej školy U. T. W. U. nemožno vo vzťahu k informáciám o nevhodnom správaní sa žalobkyne k žiakom považovať za oficiálny zdroj, pretože rovnako ako rodičia žiakov disponovala len sprostredkovanými informáciami a nebola priamym svedkom (a teda ani zdrojom informácii týkajúcich sa) nevhodného správania sa žalobkyne k jej žiakom. V tejto súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že v danom prípade bolo možné považovať za oficiálny zdroj informácii len policajnú hovorkyňu, ktorá autorku článku informovala o tom, že voči žalobkyňi bolo podané trestné oznámenie, avšak vyšetrovaním sa nezistili skutočnosti nasvedčujúce tomu, že by bol žalobkyňou spáchaný trestný čin. Odvoláciu námietku, v ktorej žalovaný nesúhlasil s tým, že súd prvej inštancie vyhodnotil žalobkyňu ako bežného občana, ktorý je čo najviac chránený, čo odôvodnil tým, že v porovnaní so súkromnými osobami sú v prípade štátnych zamestnancov konajúcich v rámci výkonu svojich verejných funkcií medze prijateľnej kritiky rovnako ako vo vzťahu k politikom širšie (keďže sú na nich kladené zvýšené odborné aj morálne nároky a v tomto zmysle podliehajú kontrole verejnosti), vyhodnotil odvolací súd ako irelevantnú. Pri posudzovaní miery akceptovateľnosti kritiky u žalobkyne bolo potrebné prihliadať aj na sféru jej pôsobnosti a jej publicitu, teda na okruh osôb, ktoré ju poznajú a zaujímajú sa o ňu. Súd prvej inštancie potom na základe vykonaného dokazovania v odôvodnení rozsudku správne konštatoval, že žalobkyňa je v obci, v ktorej býva osobou verejne známou a aktívnou aj mimo svojej pracovnej činnosti a správne ju tiež považoval za bežného občana, pretože v čase zverejnenia článku už vo vyššie menovanej základnej škole ako učiteľka nepracovala, čiže nebola štátnym zamestnancom a mala status bežného občana. Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že aj keby žalobkyňa v čase publikovania článku pracovala ako učiteľka uvedenej základnej školy (štátny zamestnanec), vzhľadom na sféru jej pôsobnosti a okruh osôb, ktorý ju pozná (obec U. a časť príslušného okresu), by u nej mieru akceptovateľnosti kritiky nebolo možné porovnávať s mierou akceptovateľnosti kritiky politikov, ako to uvádza žalovaný v odvolaní, pretože politici sú vzhľadom na svoju angažovanosť vo veciach verejného záujmu na celoštátnej úrovni osobami verejne známymi spravidla na území celého Slovenska, čiže aj keď by v takomto prípade boli medze jej prijateľnej kritiky o niečo širšie ako u bežného občana, stále by boli podstatne užšie ako u politikov. Na záver ešte odvolací súd pripomína, že v prípade daného článku na strane žalobkyne v žiadnom prípade nešlo o prijateľnú kritiku.

20. Odvolací súd tiež nesúhlasí s odvolacou námietkou žalovaného, v ktorej namieta, že súd prvej inštancie nedostatočne zistil skutkový stav a na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnemu záveru o tom, že napadnutým článkom negatívne zasiahol do života žalobkyne (t.j. spôsobil jej psychickú traumu, zasiahol do jej rodinných a pracovných vzťahov, mal vplyv na jej profesijné uplatnenie), pretože v rozsudku neuviedol, akým spôsobom bol zo strany žalobkyne v konaní preukázaný vznik údajnej nemajetkovej ujmy, ktorá by zodpovedala náhrade vo výške 15.000 eur, a nesúhlasí ani s odvolacou námietkou, že dokazovaním nebol preukázaný negatívny dopad článku na život žalobkyne, ani príčinná súvislosť medzi článkom a negatívnymi následkami v živote žalobkyne a ani zníženie jej vážnosti v spoločnosti v akejkoľvek miere. Odvolací súd zdôrazňuje, že predmetný článok bol vzhľadom na svoj obsah, ktorým žalobkyňu vzhľadom na v ňom uvedené podozrenia (obvinenia) necitlivo dehonestuje a poškodzuje na jej osobnostných právach, objektívne spôsobilý zasiahnuť do jej osobnostných práv, a s prihliadnutím na súdom prvej inštancie dostatočne vykonané dokazovanie (predovšetkým na výpovede svedkov: N. T. R.W., T. Q. G., L. P. L. U., T. W. U., komentáre čitateľov k článku na internetovej stránke) konštatuje, že bolo preukázané, že predmetný článok jednoznačne negatívne zasiahol do života žalobkyne, aj do jej rodinných a pracovných vzťahov a mal vplyv aj na jej budúce profesijné

uplatnenie, a spôsobil jej bez akýchkoľvek pochybností psychickú (nemajetkovú) ujmu. Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že nebolo procesnou povinnosťou žalobkyne preukazovať, že článkom žalovaného vyvolaný neoprávnený zásah do jej súkromia pôsobil difamačne a mal za následok zníženie jej vážnosti a dôstojnosti v spoločnosti (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 18.02.2010, sp. zn. 3Cdo 137/2008).

21. Ďalej odvolací súd konštatuje, že z obsahu odvolania žalovaného je nepochybné, že v značnej miere nesúhlasí tiež s hodnotením dôkazov súdom prvej inštancie, keď mal na rozdiel od súdom prvej inštancie prijatých záverov za to, že z vykonaných dôkazov vyplýva to, čo tvrdí on, teda, že napadnutým článkom negatívne nezasiahol do života žalobkyne, že jej nespôsobil nemajetkovú ujmu zodpovedajúcu náhrade vo výške 15.000 eur, a že dokazovaním nebol preukázaný negatívny dopad článku na život žalobkyne, ani príčinná súvislosť medzi článkom a negatívnymi následkami v živote žalobkyne a ani zníženie jej vážnosti v spoločnosti v akejkoľvek miere, a tiež, že nebolo preukázané, že žalobkyni kvôli uverejneniu článku nebola po úspechu v spore o určenie neplatnosti výpovede prideľovaná práca. V tejto súvislosti považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že základom hodnotiaceho princípu súdu by okrem ľudských a odborných skúseností mali byť pravidlá logického myslenia, ktoré tradičná logika formuluje do základných logických zásad. Vierohodnosť určitého poznatku získaného vykonaním konkrétneho dôkazu a teda aj jeho význam z hľadiska dôkazu pravdivosti či nepravdivosti skutkových tvrdení súd hodnotí jednak izolovane, jednak v porovnaní s poznatkami získanými vykonaním všetkých zostávajúcich dôkazov. Získané poznatky z každého dôkazu potom porovná s poznatkami získanými hodnotením ostatných dôkazov a uváži, do akej miery sú tieto poznatky súladné, či protichodné, vzájomne sa doplňujúce a pod. Výsledkom celkového hodnotenia dôkazných prostriedkov je záver o pravdivosti tvrdených skutočností, ktorý je podkladom pre záver o tom, či a do akej miery účastník splnil svoju povinnosť preukázať skutkové tvrdenie (rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 28.02.20116, sp. zn. MCdo 1/2010). Odvolací súd ďalej uvádza, že súd prvej inštancie rozhodoval na základe poznatkov získaných z vykonaných dôkazov a zhodných tvrdení sporových strán (§ 153 O.s.p.), a následne tieto poznatky voľne podľa svojej logickej úvahy zhodnotil a dospel k rozhodnutiu. Dôkazy teda hodnotil podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliadol na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli sporové strany (§ 132 O.s.p.). Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd prvej inštancie sa všetkými týmito hľadiskami a zásadami riadil. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov, pričom kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorému súd dospel, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku, z ktorého v posudzovanej veci všetky závery, ku ktorým súd prvej inštancie vyhodnotením dôkazov dospel, jednoznačne vyplývajú. Ako už bolo uvedené vyššie, odôvodnenie rozsudku je vo vzťahu k napadnutým vyhovujúcim výrokom (druhému a tretiemu výroku) vyčerpávajúce, logické a pochopiteľné i pre laika. Okolnosti namietané žalovaným v odvolaní vo vzťahu k vyhodnoteniu vykonaných dôkazov nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou súdu prvej inštancie. Odvolací súd sa s vyhodnotením vykonaných dôkazov súdom prvej inštancie stotožnil. K odvolaniu žalovaného potom uvádza, že namietané nesprávne hodnotenie dôkazov, vrátane nesprávnych skutkových a právnych záverov, nie je opodstatnené. V tejto súvislosti považuje za potrebné pripomenúť, že hodnotenie dôkazov je vecou súdu, a nie sporových strán. Konštatuje tiež, že súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania, ako aj okolností rozhodných pre posúdenie dôvodnosti žaloby v časti morálnej satisfakcie (ospravedlnenia sa) a v časti peňažnej satisfakcie (náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch) vo výške 15.000 eur, dospel k správnym skutkovým zisteniam. Tu považuje odvolací súd za potrebné zdôrazniť, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí právo sporovej strany, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami, a ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne právo dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (I. ÚS 97/97).

22. Ako nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd tiež námietku žalovaného, v ktorej uviedol, že k vzniku údajných negatívnych následkov v živote žalobkyne mohlo dôjsť už na základe výrokov T. K. (ktorá mala so žalobkyňou spor, v ktorom bola neúspešná a bola jej uložená povinnosť ospravedlniť sa žalobkyni a nahradiť jej nemajetkovú ujmu vo výške 2.000 eur), na základe reportáže O. T. (ktorá mala so žalobkyňou tiež spor, v ktorom bola neúspešná a bola jej uložená povinnosť ospravedlniť sa žalobkyni a nahradiť jej

nemajetkovú ujmu vo výške 12.000 eur), a tiež v dôsledku uverejnenia obdobného článku na A..O..sk, a to z dôvodu, že aj keď bol nesporne v súdnom spise založenými súdnymi rozhodnutiami (vydanými v samostatných sporoch vo veciach ochrany osobnosti medzi žalobkyňou a O. T. ako žalovaným, a medzi žalobkyňou a T. K. ako žalovanou) preukázaný negatívny zásah do osobnostných práv žalobkyne zo strany O. T. a T. K., táto skutočnosť nezabavuje žalovaného, ktorý čerpal námet článku práve od O. T. (čo v konaní sám potvrdil), zodpovednosti za obsah takto uverejneného článku, pretože prevzatie údajov (informácie) z iného zdroja - v danej veci z odvysielanej reportáže, prípadne z iného uverejneného článku, nezabavuje autora článku povinnosti overiť si pravdivosť takto prevzatého údajov (uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 390/2011 zo dňa 19.10.2011). A pokiaľ ide o spôsobenie zásahu do osobnostných práv žalobkyne, odvolací súd len pre doplnenie uvádza, že žalovaný neoverením pravdivosti v článku použitých difamujúcich informácií pokračoval v ich šírení, a tým ešte prehĺbil intenzitu už skôr vyvolaného zásahu do osobnostných práv žalobkyne, a vzhľadom na skutočnosť, že v článku použil aj fotografiu žalobkyne (pričom nebolo podstatné, že mala na fotke anonymizovanú časť tváre - oči, pretože aj napriek tomu bola osobami, ktoré ju poznali ľahko identifikovateľná), a označil ju menom a iniciálou priezviska, je nepochybné, že ním spôsobený zásah bol mimoriadne závažný a žalobkyňu spôsobil bez akýchkoľvek pochybností ujmu vo sfére osobnej, pracovnej (z hľadiska budúceho uplatnenia vo svojej profesii) i rodinnej.

23. Odvolací súd sa nestotožnil ani s odvolacou námietkou, v ktorej žalovaný nesúhlasí s výškou žalobkyňu priznanej náhrady nemajetkovej ujmy (15.000 eur). V prvom rade poukazuje na to, že zadosťučinenie v peniazoch predstavuje inštitút, ktorý nemožno použiť na vyváženie a zmiernenie bežnej, či len celkom krátkodobo pôsobiacej nemajetkovej ujmy na osobnosti fyzickej osoby. Predpokladom pre jej prisúdenie je nedostatočnosť morálneho zadosťučinenia a vznik nemajetkovej ujmy. Výška peňažného zadosťučinenia musí byť primeraná, je však predmetom voľnej úvahy súdu. Súd pri svojom rozhodovaní musí vychádzať z týchto kritérií: a) závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy, pričom sa predpokladá, že čím závažnejšia bude táto ujma čo do svojho rozsahu, trvania, dôsledkov, odstrániteľnosti a pod., tým bude vyššia aj náhrada v peniazoch, b) okolností, pri ktorých došlo k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby a c) to, či pôvodca zásahu neposkytol už mimosúdne dotknutej osobe morálne, prípadne finančné zadosťučinenie. Okrem uvedených hľadísk sa musí súd riadiť ešte dvoma zásadami, a to zásadou proporcionality a zásadou ekvity. Zásada proporcionality znamená, že čím má chránený záujem v spoločnosti väčšiu hodnotu, tým väčšia suma náhrady môže byť dotknutej osobe priznaná súdom, a zásada ekvity znamená, že v prípade objektívne podobných ujmy sa priznávajú porovnateľné sumy. Vychádzajúc z predloženého spisu odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaného dokazovania pri uskutočnení testu proporcionality vo vzťahu k zverejnenému článku k správnym odpovediam na otázky KTO, O KOM, ČO, KDE, KEDY a AKO hovoril, resp. uverejnil, a tieto aj správne zohľadnil pri posudzovaní dôvodnosti žalobkyňou uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, a tiež pri posudzovaní primeranosti výšky nemajetkovej ujmy, keď dospel k záveru, že žalobkyňu prináleží okrem morálnej satisfakcie aj náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 15.000 eur, ktorú považoval za primeranú, spravodlivú (vzhľadom na okolnosti daného prípadu) a pôsobiacu i preventívne, nakoľko morálne zadosťučinenie (ospravedlnenie sa žalovaným) nepovažoval vzhľadom na závažnosť žalobkyňu vzniknutej nemajetkovej ujmy (psychickej ujmy spôsobenej objektívne nepochybné dehonestujúcim a diskvalifikačným obsahom sporného článku) a zníženie jej dôstojnosti a vážnosti v spoločnosti, za postačujúce. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie pred tým ako dospel k tomuto záveru starostlivo prihliadal aj na všetky relevantné okolnosti daného prípadu, a to, že žalovaný publikoval o žalobkyňu článok obsahujúci závažné obvinenie (obťažovanie maloletých detí) bez toho, aby si dostatočne vopred preveril všetky dostupné informačné zdroje (čiže vychádzal iba zo sprostredkovaných ničím nepodložených informácií anonymných rodičov a odvolával sa na vyjadrenie riaditeľky základnej školy, ktorá však v ňom iba odkázala na obsah reportáže odvysielanej O. T.), že žalovaný sporný článok uverejnil v novinách bulvárneho typu s vysokou predajnosťou na celom území Slovenska, ktoré zabezpečujú širokú publicitu, a tiež na svojej webovej stránke, na ktorej bol dlhodobo prístupný (ešte aj v čase rozhodovania súdu prvej inštancie o danej žalobe), a to až dva roky po tom, čo sa údajné nevhodné správanie sa žalobkyne k jej žiakom riešilo, a aj napriek tomu, že hovorkyňa Krajského riaditeľstva Policajného zboru výslovne potvrdila, že v súvislosti s obvineniami, ktoré tvoria aj obsah sporného článku, sa zistilo, že zo strany žalobkyne nedošlo k trestnému činu a od roku 2012 sa proti nej už nevedie trestné konanie. Prihliadol tiež na negatívne reakcie a vyjadrenia čitateľov a spoluobčanov o žalobkyňu (typu napr. „pedofilka“, uvedené v komentároch pod článkom na príslušnej webovej stránke žalovaného, prípadne vyplývajúce z výpovedí svedkov - bývalých kolegov žalobkyne a riaditeľky základnej školy), na

skutočnosť, že žalobkyňa bola úspešná v spore, v ktorom sa voči Základnej škole U. domáhala určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou, ktorá jej bola daná po tom, ako sa o nej začali šíriť difamujúce informácie, ktoré tvoria aj obsah sporného článku, na skutočnosť, že žalobkyňa bola úspešná aj v spore, v ktorom sa v súvislosti s dehonestujúcimi informáciami šírenými T. K. o jej osobe, ktoré sú aj obsahom sporného článku, domáhala od T. K. ospravedlnenia a náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, a na skutočnosť, že trestné oznámenie podané voči žalobkyni pre podozrenie zo spáchania prečinu ohrozovania mravnej výchovy mládeže bolo odmietnuté, nakoľko vyšetrovateľ zistil skutočnosti vylučujúce, že bol spáchaný takýto prečin.

24. Nakoľko určenie výšky peňažného zadosťučinenia je predmetom voľnej úvahy súdu a závisí predovšetkým od závažnosti spôsobenej nemajetkovej ujmy a okolností konkrétneho prípadu, odvolací súd prihliadajúc na všetky súdom prvej inštancie zohľadnené faktory a okolnosti daného prípadu (uvedené vyššie) nemal dôvod odchyliť sa od ním prijatého záveru, že žalobkyni prináleží náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 15.000 eur, nakoľko ju považoval taktiež za primeranú, spravodlivú a pôsobiacu preventívne. V súvislosti so žalovaným namietanou neprimeranosťou výšky žalobkyni priznaného peňažného zadosťučinenia v danom spore (15.000 eur) poukazuje odvolací súd na obdobný spor, v ktorom išlo o objektívne obdobnú (nie však totožnú) nemajetkovú ujmu spôsobenú žalobkyni v súvislosti s reportážou O. T., z obsahu ktorej čerpal informácie do sporného článku aj žalovaný (čo potvrdila vo výpovedi samotná autorka článku), a v ktorom bola žalobkyni ako úspešnej strane sporu proti O. T. ako žalovanému priznaná morálna satisfakcia (O. T. bola uložená povinnosť ospravedlniť sa žalobkyni) a náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 12.000 eur, a uvádza, že aj keď v danom spore bola žalobkyni priznaná o niečo vyššia suma (15.000 eur), táto skutočnosť má svoje opodstatnenie v tom, že predmetný článok bol publikovaný v periodickej tlači (v novinách), a tiež na webovej stránke žalovaného, prostredníctvom ktorých bol vzhľadom na spôsob jeho publikovania prístupný verejnosti pomerne dlhé obdobie, čiže už len z časového hľadiska bol logicky objektívne spôsobilý zasiahnuť do osobnostných práv žalobkyne intenzívnejšie a tým jej spôsobiť aj závažnejšiu ujmu ako v prípade reportáže uskutočnenej O. T., kedy po odvysielaní reportáže jej obsah už nebol verejnosti prístupný. V súvislosti odvolacou námietkou, v ktorej žalovaný namietal, že súd prvej inštancie sa pri rozhodovaní o náhrade nemajetkovej ujmy vôbec nezaoberal ním predloženými tabuľkami prehľadov z rozhodovacej praxe slovenských a českých súdov vo veciach náhrady nemajetkovej ujmy obetí trestných činov, a že v porovnaní s týmito tabuľkami priznal žalobkyni neprimeranú vysokú náhradu nemajetkovej ujmy, odvolací súd uvádza len toľko, že v danom prípade ide o úplne iné skutkové okolnosti a o objektívne úplne odlišnú nemajetkovú ujmu v porovnaní s tou, o akú ide v prípadoch obeti trestných činov, preto v zmysle zásady ekvity nebolo možné v danom prípade postupovať podľa ustálenej súdnej praxe vo veciach odškodnenia obetí trestných činov. A pokiaľ žalovaný namietal, že súd prvej inštancie sa nezaoberal ani likvidačným účinkom žalobkyni priznanej náhrady nemajetkovej ujmy na média, túto považuje odvolací súd za úplne všeobecnú a irelevantnú, nakoľko nie je povinnosťou súdu zaoberať sa touto otázkou, a už vôbec nie pokiaľ ide o subjekt, ktorý svojim nezodpovedným konaním výrazne zasiahol do osobnostnej sféry fyzickej osoby a spôsobil jej tým nemajetkovú ujmu. Navyše žalovaný (aj keď by to bolo bezpredmetné) ani ničím nepreukázal, že by mal nejaké finančné problémy. Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd vyhodnotil všetky doposiaľ uvedené odvolacie námietky žalovaného, ktorými namietal správnosť prvého a druhého výroku rozsudku (ktorými bola žalovanému uložená povinnosť ospravedlniť sa žalobkyni a nahradiť jej nemajetkovú ujmu vo výške 15.000 eur, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku), ako nedôvodné, a keďže rozsudok súdu prvej inštancie je v týchto častiach zároveň aj riadne a presvedčivo odôvodnený, podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. ho v týchto výrokoch ako vecne správny potvrdil.

25. Na základe stranami sporu podaných odvolaní preskúmal odvolací súd (viazaný rozsahom a dôvodmi týchto odvolaní) aj nimi napadnuté časti tretieho výroku rozsudku o trovách konania, ktorými bola žalovanému uložená povinnosť nahradiť žalobkyni na účet jej právneho zástupcu titulom súdneho poplatku trovy konania vo výške 516 eur a trovy právneho zastúpenia vo výške 6.674,44 eur, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

26. Pokiaľ ide o časť tretieho výroku rozsudku, ktorou bol žalovaný zaviazaný k povinnosti nahradiť žalobkyni trovy konania vo výške 516 eur titulom súdneho poplatku, túto napadla odvolaním žalobkyňa z dôvodu, že súd prvej inštancie vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci. Mala za to, že aj keď bola vo vzťahu k nároku na náhradu nemajetkovej ujmy úspešná len čiastočne, mal jej vzhľadom na skutočnosť, že rozhodnutie v tejto časti záviselo od úvahy súdu, priznať vychádzajúc z ust. § 142 ods.

3 O.s.p. vo vzťahu k súdному poplatku plnú náhradu trov konania vo výške 2.466 eur, v ktorej súdny poplatok súdu prvej inštancie zaplatila. S touto odvolacou námietkou odvolací súd nesúhlasí a považuje ju za nedôvodnú, pretože súd prvej inštancie rozhodol o náhrade trov konania, pozostávajúcich okrem iného aj zo súdneho poplatku za žalobu, správne podľa ust. § 142 ods. 3 O.s.p., ktoré bolo účinné v čase jeho rozhodovania, a toto aj správne vo vzťahu k žalobkyňou uhradenému súdnému poplatku za žalobu (určenému podľa položky 7b písm. b) Sadzobníka súdnych poplatkov, ako prílohy zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov vo výške 2.466 eur zo žaloby na ochranu osobnosti spojenej s náhradou nemajetkovej ujmy ako 66 eur + 3 % z uplatnenej sumy 80.000 eur) interpretoval, keď výšku žalobkyňi priznanej náhrady trov konania z titulu súdneho poplatku za žalobu na ochranu osobnosti spojenej s náhradou nemajetkovej ujmy určil v sume 516 eur, ktorú vypočítal ako súčet súdneho poplatku za žalobu o ochranu osobnosti 66 eur a sumy 450 eur (vypočítanej analogicky podľa položky 7b písm. b) Sadzobníka súdnych poplatkov ako 3 % avšak zo súdom priznanej náhrady nemajetkovej ujmy 15.000 eur), pri určení ktorej vychádzal analogicky podľa ust. § 142 ods. 3 posledná veta O.s.p. z výšky súdom priznaného plnenia, čo bolo správne a tiež spravodlivé. Vzhľadom na uvedené potom odvolací súd konštatuje, že žalobkyňa vo vzťahu k náhrade súdneho poplatku interpretovala ust. § 142 ods. 3 O.s.p. nesprávne, keď mala za to, že súd prvej inštancie jej mal, aj keď bola vo vzťahu k nároku na náhradu nemajetkovej ujmy úspešná len čiastočne, priznať náhradu súdneho poplatku vychádzajúc z celej ňou uplatnenej sumy nemajetkovej ujmy (čiže aj z tej, v ktorej nebola úspešná) vo výške 2.466 eur (v ktorej zaplatila súdny poplatok za žalobu), a zdôrazňuje, že pri učení výšky náhrady súdneho poplatku bolo potrebné analogicky ako pri určení základnej sadzby tarifnej odmeny advokáta podľa ust. § 142 ods. 3 O.s.p. vychádzať z výšky súdom priznaného plnenia (v danom prípade z výšky žalobkyňi priznanej náhrady nemajetkovej ujmy, t.j. sumy 15.000 eur). Z uvedeného potom nesporne vyplýva, že odvolanie žalobkyne je nedôvodné, a že súd prvej inštancie postupoval pri učení výšky náhrady trov konania titulom súdneho poplatku správne, a tiež, že napadnutý tretí výrok rozsudku o trovách konania je v tejto časti správny. Odvolací súd preto napadnutú časť tretieho výroku rozsudku, ktorou bola žalovanému uložená povinnosť nahradiť žalobkyňi na účet jej právneho zástupcu titulom súdneho poplatku trovy konania vo výške 516 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku, ako vecne správnu v zmysle ust. § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. potvrdil.

27. Pokiaľ ide o časť tretieho výroku rozsudku, ktorou bol žalovaný zaviazaný k povinnosti nahradiť žalobkyňi na účet jej právneho zástupcu trovy právneho zastúpenia vo výške 6.674,44 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku, túto napadol odvolaním žalovaný z dôvodu, že súd prvej inštancie nesprávne vypočítal trovy právneho zastúpenia, keď pri výpočte tarifnej odmeny právneho zástupcu žalobkyne za poskytnuté úkony právnej služby vychádzal zo sumy 15.000 eur priznanej žalobkyňi titulom náhrady nemajetkovej ujmy, pričom podľa ust. § 10 ods. 8 vyhlášky mal správne vychádzať z tarifnej hodnoty 2.000 eur. Túto odvolaciu námietku žalovaného vyhodnotil odvolací súd ako dôvodnú a vychádzajúc z ust. § 10 ods. 8 vyhlášky, podľa ktorého: „Vo veciach ochrany osobnosti podľa Občianskeho zákonníka, vo veciach ochrany podľa predpisov o masovokomunikačných prostriedkoch, vo veciach ochrany osobných údajov alebo vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva je tarifnou hodnotou 1.000 eur, ak sa nežiada náhrada nemajetkovej ujmy, a 2.000 eur, ak sa žiada náhrada nemajetkovej ujmy.“, na ktoré žalovaný vo svojom odvolaní aj správne poukázal, konštatuje, že súd prvej inštancie postupoval pri určení základnej sadzby tarifnej odmeny advokáta žalobkyne nesprávne, keď v konaní, predmetom ktorého je žaloba na ochranu osobnosti spojená s náhradou nemajetkovej ujmy, vychádzal zo sumy žalobkyňi priznanej náhrady nemajetkovej ujmy 15.000 eur ako tarifnej hodnoty a nie zo sumy 2.000 eur, ktorú určuje ako tarifnú hodnotu predmetu sporu (veci) o ochranu osobnosti spojenej s náhradou nemajetkovej ujmy výslovne ust. § 10 ods. 8 vyhlášky. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie opomenutím aplikácie ust. § 10 ods. 8 vyhlášky nesprávne určil tarifnú hodnotu veci a na základe toho aj základnú sadzbu tarifnej odmeny právneho zástupcu žalobkyne za jeden úkon právnej služby, a tým aj celkovú výšku odmeny právneho zástupcu žalobkyne a tiež finálnu výšku žalobkyňi priznaných trov právneho zastúpenia.

28. Pokiaľ ide o náhradu za stratu času právneho zástupcu žalobkyne vyčíslenú vo výške 1.125,44 eur a náhradu cestovných výdavkov právneho zástupcu žalobkyne vyčíslenú vo výške 755,49 eur, odvolací súd uvádza, že okrem toho, že vyčíslenie týchto zložiek trov právneho zastúpenia žalobkyne žalovaný v odvolaní nenamietal, z predloženého spisu nezistil ani žiadne pochybenia na strane súdu prvej inštancie.

29. Nakoľko časť výroku o trovách konania, ktorou bolo rozhodnuté o trovách právneho zastúpenia je, ako je už vyššie vysvetlené, založená na nesprávnom právnom posúdení veci (neaplikovaní ust. § 10

ods. 8 vyhlášky), a uvedený nedostatok nemožno v dôsledku novej právnej úpravy procesného kódexu C.s.p. (a jej okamžitej aplikability aj na konania začaté pred účinnosťou tohto kódexu) vzhľadom na v ustanovení § 262 ods. 1 a 2 C.s.p. zavedenú dvojfázovosť rozhodovania o trovách konania (najskôr o nároku a potom o výške trov konania samostatným uznesením vydaným výlučne súdom prvej inštancie prostredníctvom súdneho úradníka) v konaní pred odvolacím súdom odstrániť, pretože odvolací súd už nie je oprávnený rozhodovať o výške náhrady trov konania a ani napadnuté rozhodnutie prípadne v tejto výške zmeniť (vyplýva to z ust. § 262 ods. 2 v spojení s § 239 až § 250 a § 357 písm. m) C.s.p.), odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti výroku o trovách konania strán sporu, ktorou bola žalovanému uložená povinnosť nahradiť žalobkyni na účet jej právneho zástupcu trovy právneho zastúpenia vo výške 6.674,44 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku, podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b) C.s.p. v spojení s § 391 ods. 1 C.s.p. zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie v tejto časti na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, v ktorom bude jeho úlohou vychádzajúc z odvolacím súdom vysloveného právneho názoru rozhodnúť samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.), už len o výške trov právneho zastúpenia žalobkyne, nakoľko o nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie správne podľa v tom čase účinného ust. § 142 ods. 3 O.s.p.

30. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 C.s.p. a žalobkyni, ktorá bola v odvolacom konaní týkajúcom sa veci samej plne úspešná, priznal proti neúspešnému žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

31. Vo zvyšných, odvolaniami strán sporu nenapadnutých, častiach (t.j. v častiach výroku o trovách konania, ktorými bola žalovanému uložená povinnosť nahradiť žalobkyni na účet jej právneho zástupcu cestovné náklady vo výške 693,98 eur a náklady vynaložené za elektronické podanie vo výške 9 eur, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku; v časti o trovách štátu a tiež v zamietajúcej časti) zostal rozsudok súdu prvej inštancie nedotknutý (§ 367 ods. 2 C.s.p.).

32. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je odvolanie prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).